

Η Σάρα Πίνμπορο θα γίνει η νέα σας εμμονή.

HARLAN COBEN, συγγραφέας

ΣΑΡΑ
ΠΙΝΜΠΟΡΟ

ΠΙΣΩ
ΑΠΟ ΤΑ
ΜΑΤΙΑ
ΤΗΣ

NEW YORK TIMES
& SUNDAY TIMES
BESTSELLER

19 ΧΩΡΕΣ



ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BEHIND HER EYES
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2017
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πίσω από τα μάτια της**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah Pinborough
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καφάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Sarah Pinborough Ltd., 2017
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Lyn Randle/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1916-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1917-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΑΡΑ ΠΙΝΜΠΟΡΟ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

*Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης*



Για την Τάσα,

*Οι λέξεις δεν είναι αρκετές. Το μόνο που μπορώ να πω
είναι ευχαριστώ για όλα και τα ποτά δικά μου.*

Τρεις μπορούν να κρατήσουν ένα μυστικό
εφόσον οι δύο είναι νεκροί.

ΒENIAMIN ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

Μέρος Πρώτο

1

Τότε

Τσιμπιέμαι και λέω ΕΙΜΑΙ ΕΔΩ ανά μία ώρα.
Κοιτάζω τα χέρια μου. Μετράω τα δάχτυλά μου.
Κοιτάζω το ρολόι τοίχου –ή χειρός–, αποστρέφω το
βλέμμα, κοιτάζω ξανά.
Διατηρώ την ψυχραιμία και τη συγκέντρωσή μου.
Σκέφτομαι μια πόρτα.

Αργότερα

Κόντευε να ξημερώσει όταν επιτέλους τελείωσε. Μια ριγέ γκριζα λωρίδα πάνω στον καμβά του ουρανού. Ξερά φύλλα και λάσπες κολλούσαν στο τζιν παντελόνι του, και το αδύναμο σώμα του πονούσε καθώς ο ιδρώτας του κρύωνε στη νοτισμένη, παγερή ατμόσφαιρα. Είχε γίνει κάτι το οποίο ήταν αδύνατον να ξεγίνει. Μια τρομερή, αναγκαία πράξη. Ένα τέλος και μια αρχή δεμένα πλέον για πάντα. Περίμενε πως τα χρώματα του κόσμου θα άλλαζαν προκειμένου να αποτυπώσουν αυτό το γεγονός, όμως ουρανός και γη διατηρούσαν τις ίδιες υποτονικές αποχρώσεις και κανένα τρέμουλο οργής δεν αναδυόταν από τα δέντρα. Κανένας θρηνητικός ψίθυρος του ανέμου. Καμία σειρήνα δεν ούρλιαζε στο βάθος. Το δάσος ήταν απλώς το δάσος και τα χρώματα ήταν απλώς τα χρώματα. Άφησε μια μακρόσυρτη ανάσα και η αίσθηση ήταν απρόσμενα ευχάριστη. Καθαρή. Μια καινούργια αυγή. Μια καινούργια ημέρα.

Προχώρησε σιωπηλά προς τα χαλάσματα του σπιτιού στο βάθος. Δε γύρισε να κοιτάξει πίσω.

ANTEA

Κάτω από τα νύχια μου υπάρχουν ακόμα λάσπες όταν επιστρέφει επιτέλους ο Ντέιβιντ στο σπίτι. Τις νιώθω να τσουζούν πάνω στην ταλαιπωρημένη επιδερμίδα μου, βαθιά κάτω από τα νύχια. Το στομάχι μου ανακατεύεται, προκαλώντας μου νέα αναστάτωση καθώς η εξώπορτα κλείνει και για μια στιγμή απλώς στεκόμαστε και κοιταζόμαστε από τις απέναντι άκρες ενός μακριού διαδρόμου του καινούργιου βικτωριανού σπιτιού μας, μιας έκτασης άψογα παρκεταρισμένου ξύλου που απλώνεται ανάμεσά μας, προτού εκείνος στραφεί, τρεκλίζοντας ελαφρά, προς το καθιστικό. Παίρνω βαθιά ανάσα και τον ακολουθώ, μορφάζοντας σε καθέναν από τους ηχηρούς χτύπους των τακουνιών μου πάνω στις σανίδες του πατώματος. Δεν πρέπει να φοβάμαι. Πρέπει να επανορθώσω. Πρέπει να επανορθώσουμε.

«Ετοίμασα βραδινό», λέω, προσπαθώντας να μην ακουστώ υπερβολικά ανασφαλής. «Τίποτε σπουδαίο, ένα στρογγυανόφ. Μπορώ να το φυλάξω για αύριο, αν έχεις φάει ήδη».

Έχει στραμμένο το πρόσωπο αλλού, το βλέμμα καρφωμένο στις βιβλιοθήκες μας, τις οποίες οι άνθρωποι της μεταφο-

ρικής έχουν γεμίσει με βιβλία από τις κούτες. Προσπαθώ να μη σκέφτομαι πόση ώρα έλειπε. Μάζεψα τα σπασμένα γυαλιά, σκουπίσα και σφουγγάρισα το πάτωμα και ασχολήθηκα με τον κήπο. Κάθε στοιχείο από το προηγούμενο οργισμένο ξέσπασμα έχει απομακρυνθεί. Ξέπλενα το στόμα μου έπειτα από κάθε ποτήρι κρασί που ήπια όση ώρα εκείνος έλειπε ώστε να μην το μυρίσει στην ανάσα μου. Δεν του αρέσει να πίνω. Μονάχα ένα δυο ποτήρια, αν είμαστε με παρέα. Ποτέ μόνη. Απόψε όμως δεν μπόρεσα να το αποφύγω.

Ακόμα κι αν δεν κατάφερα να βγάλω τελείως τα χώματα κάτω από τα νύχια μου, έκανα ντους και φόρεσα ένα ανοιχτό γαλάζιο φόρεμα και ασορτί γόβες, και μακιγιαρίστηκα. Ούτε ίχνος από τα δάκρυα και τον καβγά. Θέλω να ξεπλύνουμε από πάνω μας τα πάντα. Αυτή είναι η νέα μας αρχή. Το καινούργιο μας ξεκίνημα. Πρέπει να είναι.

«Δεν πεινάω». Στρέφεται προς το μέρος μου τότε, και διακρίνω μια βουβή απέχθεια στο βλέμμα του, δαγκώνομαι για να συγκρατήσω την ξαφνική παρόρμηση να κλάψω. Νομίζω πως αυτό το κενό είναι ακόμα χειρότερο απ' ό,τι ο θυμός του. Όλα όσα προσπάθησα τόσο σκληρά να χτίσω πραγματικά καταρρέουν. Δε με νοιάζει που ήπια πάλι. Το μόνο που θέλω είναι να με αγαπήσει όπως παλιά. Δεν παρατηρεί καν την προσπάθεια που έκανα από την ώρα που έφυγε εξάλλος. Με πόσα πράγματα καταπιάστηκα. Την εμφάνισή μου. Πόσο πολύ προσπάθησα.

«Πάω να ξαπλώσω», λέει. Δε με κοιτάζει στα μάτια και ξέρω ότι εννοεί τον ξενώνα. Δύο ημέρες μετά το καινούργιο μας ξεκίνημα, και δε θα κοιμηθεί μαζί μου. Αισθάνομαι τις ρωγμές ανάμεσά μας να μεγαλώνουν για μία ακόμα φορά. Σύντομα θα βρεθούμε στις απέναντι πλευρές του χάσματος που θα έχουν προξενήσει. Φροντίζει να με παρακάμψει κι εγώ θέλω να αγγίξω το μπράτσο του, όμως φοβάμαι πολύ την αντίδρασή του. Κάνει λες και τον αηδιάζω. Ίσως, πάλι,

να είναι η αηδία που αισθάνεται για τον εαυτό του αυτή που εκπέμπει προς το μέρος μου.

«Σ' αγαπώ», λέω σιγανά. Σιχαίνομαι τον εαυτό μου γι' αυτό, κι εκείνος δεν απαντά καν, παρό μόνο ανεβαίνει με ασταθές βήμα τα σκαλοπάτια, σαν να μη βρίσκομαι καν εκεί. Ακούω τα βήματά του να ξεμακραίνουν και ύστερα μια πόρτα να κλείνει.

Ύστερα από μερικές στιγμές που στέκομαι και κοιτάζω σαν χαμένη το σημείο όπου δε βρίσκεται πλέον εκείνος, ενώ αφουγκράζομαι την ταλαίπωρη καρδιά μου να ραγίζει ξανά, επιστρέφω στην κουζίνα και κλείνω τον φούρνο. Δε θα το φυλάξω για αύριο. Θα έχει ξινίσει από την ανάμνηση του σήμερα. Το βραδινό πήγε χαμένο. Μαζί του κι εμείς. Είναι φορές που αναρωτιέμαι αν θέλει να με σκοτώσει για να ξεμπερδεύει με όλη αυτή την κατάσταση. Να απαλλαγεί από το πλάσμα που επιμένει να κρέμεται από πάνω του. Ίσως κάποιο κομμάτι μου να θέλει κι αυτό να τον σκοτώσει.

Μπαίνω στον πειρασμό να πω ένα ακόμα ποτήρι από το απαγορευμένο κρασί, όμως αντιστέκομαι. Αρκετά ταραγμένη είμαι ήδη και δεν αντέχω να αντιμετωπίσω έναν ακόμα καβγά. Ίσως το πρωί να είμαστε και πάλι εντάξει. Θα ξαναβάλω το μπουκάλι στη θέση του και ούτε που θα καταλάβει πως έπινα.

Στρέφω για λίγο το βλέμμα στον κήπο προτού κλείσω τα εξωτερικά φώτα και βρεθώ αντιμέτωπη με το είδωλό μου στο παράθυρο. Είμαι όμορφη γυναίκα. Προσέχω τον εαυτό μου. Γιατί δεν μπορεί να συνεχίσει να με αγαπά; Γιατί δεν μπορεί η ζωή μας να είναι έτσι όπως ήλπιζα, όπως ήθελα, ύστερα απ' όλα όσα έχω κάνει για εκείνον; Χρήματα έχουμε. Κι εκείνος έχει τη σταδιοδρομία που ονειρευόταν. Εγώ το μόνο που προσπάθησα ήταν να είμαι η τέλεια σύζυγος και να του προσφέρω την τέλεια ζωή. Γιατί δεν μπορεί να αφήσει το παρελθόν πίσω του;

Αφήνομαι για μερικά ακόμα λεπτά έτσι, να οικτίρω τον

εαυτό μου, καθώς σκουπίζω και καθαρίζω τις γρανιτένιες επιφάνειες, κι ύστερα παίρνω μια βαθιά ανάσα για να συνέλθω. Χρειάζομαι ύπνο. Κανονικό ύπνο. Θα πάρω ένα χάπι να ξεραθώ. Αύριο τα πράγματα θα είναι αλλιώς. Πρέπει να είναι. Θα τον συγχωρέσω. Όπως πάντοτε.

Αγαπώ τον σύζυγό μου. Τον αγάπησα από την πρώτη στιγμή που τον είδα και δε θα πάψω ποτέ να είμαι ερωτευμένη μαζί του. Δεν πρόκειται να παραιτηθώ από αυτό. Δεν μπορώ να το κάνω.

ΛΟΥΙΖ

Θχι ονόματα, εντάξει; Ούτε δουλειές. Καμία κουβέντα για την καθημερινότητα. Να μιλήσουμε για αληθινά πράγματα».

«Σοβαρά είπες τέτοιο πράγμα;»

«Ναι. Δηλαδή όχι», απαντώ. «Εκείνος το είπε».

Το πρόσωπό μου φλέγεται. Είχε ακουστεί ρομαντικό στις τέσσερις και μισή το απόγευμα πριν από δύο ημέρες, συντροφιά με το πρώτο παράνομο απογευματινό ποτηράκι, όμως τώρα ακούγεται σαν ατάκα βγαλμένη από φτηνιάρικο σίριαλ. Τριαντατετράχρονη γυναίκα εμφανίζεται σε μπαρ, όπου τη ρομαντίζει ο άντρας των ονείρων της, που αποδεικνύεται ότι είναι το καινούργιο της αφεντικό. Μου έρχεται να ξεράσω, πιο κλισέ πεθαίνεις. Τι μπλέξιμο κι αυτό.

«Βέβαια, αυτός τι θα έλεγε;» Η Σόφι γελάει και αμέσως προσπαθεί να συγκρατηθεί. «Καμία κουβέντα για την καθημερινότητα. Για παράδειγμα, κάτσε να σκεφτώ κάτι, α, ναι, την ασήμαντη λεπτομέρεια ότι είμαι παντρεμένος». Παρατηρεί το ύφος που έχω πάρει. «Συγγνώμη. Το ξέρω πως δε γελάμε με τέτοια πράγματα, όμως είναι αστείο, αν το καλοσκεφτείς. Εντωμεταξύ, καλά, ξέρω πως έχεις σκουριάσει κοιμάτακι στο όλο θέμα με τους άντρες, αλλά πώς είναι δυνατόν να μην κατάλαβες από αυτή την κουβέντα πως ο τύπος ήταν

παντρεμένος; Το ότι ήταν το καινούργιο σου αφεντικό σ' το χαρίζω. Αυτό ήταν σκέτη γκαντεμιά».

«Δεν είναι καθόλου αστείο», λέω αλλά χαμογελάω. «Τέλος πάντων, εσύ είσαι η εξπέρ στους παντρεμένους, όχι εγώ».
«Γεγονός».

Ήξερα ότι η Σόφι θα με έκανε να αισθανθώ καλύτερα. Έχουμε γούστο όταν κάνουμε παρέα. Γελάμε. Είναι ηθοποιός στο επάγγελμα –αν και αφήνουμε ασχολίαστο το γεγονός ότι τα τελευταία δύο χρόνια έχει υποδυθεί μόνο δύο πτώματα σε τηλεοπτικές σειρές– και, παρότι τις διάφορες σχέσεις που έχει κάνει, είναι παντρεμένη με έναν μουσικό παραγωγό εδώ και κάτι αιώνες. Γνωριστήκαμε σε ένα πρόγραμμα απεξάρτησης από τη νικοτίνη και, παρότι οι ζωές μας ήταν πολύ διαφορετικές, δεθήκαμε. Επτά χρόνια μετά, εξακολουθούμε να πίνουμε τα κρασάκια μας.

«Τώρα όμως έγινες σαν κι εμένα», λέει, κλείνοντάς μου πονηρά το μάτι. «Πλαγιάζεις με παντρεμένους. Ήδη αισθάνομαι λιγότερο άσχημα για τα χάλια μου».

«Δεν πλάγιασα μαζί του. Και δεν ήξερα ότι ήταν παντρεμένος». Αυτό το δεύτερο δεν είναι ακριβώς αλήθεια. Μέχρι το τέλος της βραδιάς, το είχα υποψιαστεί. Ο τρόπος που κόλλησε το σώμα του πάνω στο δικό μου όταν φιληθήκαμε, ζαλισμένοι από το τζιν. Το ξαφνικό τράβηγμα. Η ενοχή στο βλέμμα του. Η συγγνώμη. Δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Όλα τα σημάδια ήταν εκεί.

«Ό,τι πεις, Χιονάτη. Απλώς χαίρομαι που παραλίγο να το κάνεις. Πόσος καιρός έχει περάσει από την τελευταία φορά, είπαμε;»

«Αυτό δε θέλω να το συζητήσω καθόλου. Το να πέσω σε ακόμα χειρότερη κατάθλιψη δε θα με βοηθήσει να βγω από αυτό το λούκι», λέω, προτού πω κι άλλο κρασί. Χρειάζομαι κι άλλο τσιγάρο. Ο Άνταμ είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και κοιμάται βαθιά, δεν πρόκειται να κουνηθεί πριν

φτάσει η ώρα για πρωινό και σχολείο. Μπορώ να χαλαρώσω. Δε βλέπει εφιάλτες. Δεν υπνοβατεί. Δόξα τω Θεώ γι' αυτά τα μικρά δώρα.

«Και, τέλος πάντων, για όλη αυτή την κατάσταση φταίει η Μικαέλα», συνεχίζω. «Αν είχε ακυρώσει το ραντεβού μας πριν φτάσω στο μπαρ, δε θα κάναμε τώρα αυτή την κουβέντα».

Πάντως η Σόφι έχει ένα δίκιο. Έχει περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που φλερτάρισα έστω με έναν άντρα, κι ακόμα περισσότερος από τότε που μέθυσα και φίλησα κάποιον. Η ζωή της είναι διαφορετική. Μονίμως περιτριγυρίζεται από καινούργιους και ενδιαφέροντες ανθρώπους. Δημιουργικούς τύπους που βλέπουν τα πράγματα πιο ελεύθερα, πίνουν ως αργά και ζουν σαν έφηβοι. Το να είμαι μια μόνη μητέρα στο Λονδίνο που παλεύει να τα φέρει βόλτα ως γραμματέας μερικής απασχόλησης ενός ψυχιάτρου δεν είναι ό,τι πιο ευνοϊκό για να το ρίχνω έξω και να βγαίνω κάθε βράδυ, ελπίζοντας να γνωρίσω κάποιον, πόσω μάλλον τον «Σωστό Άντρα», και ούτε που θέλω να σκέφτομαι το ενδεχόμενο να εγγραφώ σε κάποια ιστοσελίδα γνωριμιών. Κι επίσης, έχω αρχίσει να συνηθίζω που είμαι μόνη μου. Που έχω αφήσει κατά μέρος τα ραντεβού και όλα αυτά για λίγο καιρό. Για λίγο καιρό που σταδιακά εξελίσσεται σε αμετάκλητο τρόπο ζωής.

«Αυτό θα σου φτιάξει το κέφι». Ξετρουπώνει έναν μπάφο από την επάνω τσέπη του κόκκινου κοτλέ σακακιού της. «Πίστεψέ με, τα πάντα θα σου φαίνονται πιο αστεία μόλις κάνουμε κεφάλι». Διακρίνει τον δισταγμό στην όψη μου και χαμογελά πλατιά. «Έλα τώρα, Λου. Είναι ειδική περίπτωση. Ξεπέρασες κάθε προηγούμενο ρεκόρ σου. Χαμουρεύτηκες με το καινούργιο σου αφεντικό, που είναι και παντρεμένος. Τέλεια φάση. Πρέπει να βρω κάποιον να γράψει το σενάριο για την ταινία. Θα μπορούσα να σε υποδυθώ».

«Ωραία», λέω. «Θα χρειαστώ τα χρήματα τώρα που θα απολυθώ». Δεν μπορώ να αντισταθώ στη Σόφι, ούτε και θέ-

λω, οπότε σύντομα βρισκόμαστε καθισμένες στο μικρό μπαλκόνι του ακόμα μικρότερου διαμερίσματός μου, εφοδιασμένες με κρασί, πατατάκια και τσιγάρα, περνώντας η μία στην άλλη τον μπάφο, χασκογελώντας.

Αντίθετα με τη Σόφι, η οποία με κάποιον τρόπο παραμένει περίπου έφηβη, το να κάνω κεφάλι δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση μέρος της ρουτίνας μου –δεν υπάρχει ούτε ο χρόνος ούτε τα χρήματα όταν είσαι μόνη σου–, όμως το γέλιο είναι πάντοτε καλύτερο από το κλάμα, οπότε τραβάω μια γερή τζούρα από τον γλυκό, απαγορευμένο καπνό.

«Μονάχα σε σένα θα μπορούσε να συμβεί κάτι τέτοιο», αποφαινεται η Σόφι. «Τι έκανες, κρύφτηκες;»

Γνέφω καταφατικά, χαμογελώντας καθώς θυμάμαι την τραγελαφική κατάσταση, σαν να τη βλέπω μέσα από τα μάτια κάποιου τρίτου. «Δεν μπόρεσα να σκεφτώ κάτι άλλο. Κρύφτηκε στην τουαλέτα και έμεινα εκεί. Όταν βγήκα, είχε φύγει. Αύριο ξεκινάει δουλειά. Τον ξεναγούσε ο δόκτωρ Σάικς στο γραφείο».

«Μαζί με τη γυναίκα του».

«Ναι, μαζί με τη γυναίκα του». Θυμάμαι πόσο ωραίοι έδειχναν μαζί εκείνη τη σύντομη φρικτή στιγμή που συνειδητοποιούσα τι συνέβαινε. Υπέροχο ζευγάρι.

«Και πόση ώρα έμεινες στην τουαλέτα;»

«Είκοσι λεπτά».

«Αχ, Λου».

Ακολουθεί παύση, κι ύστερα μας πιάνουν και τις δυο τα γέλια, το κρασί και το χόρτο βουίζουν στα κεφάλια μας, και για μερικές στιγμές μάς είναι αδύνατον να σταματήσουμε.

«Πολύ θα ήθελα να ήμουν από μια μεριά, να έβλεπα τη φάτσα σου», λέει η Σόφι.

«Εντάξει, εγώ μια φορά δεν ανυπομονώ καθόλου να δω τη δική του φάτσα μόλις δει τη δική μου».

Η Σόφι σηκώνει τους ώμους της. «Αυτός είναι ο παντρε-

μένος. Δική του είναι η ντροπή. Δεν μπορεί να σου πει το πα-
ραμικρό».

Μου δίνει άφεση αμαρτιών, κι όμως εγώ εξακολουθώ να αι-
σθάνομαι τις τύψεις μου, που δε λένε να ξεκολλήσουν, να κρα-
τούν παρέα στη σαστιμάρα μου. Εκείνη τη γροθιά που ένιωσα
στο στομάχι καθώς αντίκριζα τη γυναίκα στο πλευρό του, προ-
τού τραπώ σε φυγή. Την πανέμορφη σύζυγό του. Κοιμή. Μελα-
χρινή, με σταρένια επιδερμίδα, έφερνε λιγάκι στην Αντζελίνα
Τζολί. Είχε εκείνη τη μυστηριώδη αύρα. Εντυπωσιακά λεπτή.
Καμία σχέση με εμένα. Η μορφή της έχει αποτυπωθεί ανεξι-
τηλα στο μυαλό μου. Δε θα μπορούσα να τη φανταστώ να πα-
νικοβάλλεται και να τρέχει να κρυφτεί στην τουαλέτα, όποιον
κι αν έβλεπε μπροστά της. Με ενοχλούσε με έναν τρόπο που δε
θα έπρεπε να με ενοχλεί, όχι ύστερα από ένα απόγευμα μέθης,
κι όχι μονάχα επειδή η αυτοπεποίθησή μου έχει πιάσει πάτο.

Το θέμα είναι, μου άρεσε αυτός ο άντρας... μου άρεσε
πραγματικά. Δεν μπορώ να το πω αυτό στη Σόφι. Δεν μπο-
ρώ να της πω ότι ούτε κι εγώ θυμόμουν από τότε είχα να μι-
λήσω έτσι σε έναν άντρα. Πόσο ευτυχισμένη αισθανόμουν
που φλέρταρα με κάποιον ο οποίος ανταπέδιδε το φλερτ, ού-
τε πως είχα ξεχάσει πόσο τέλειο ήταν εκείνο το συναίσθημα,
όταν νιώθεις ότι ίσως ξεκινά κάτι καινούργιο. Η ζωή μου, σε
γενικές γραμμές, είναι μια ατελείωτη ρουτίνα. Ξυπνάω τον
Άνταμ και τον πηγαίνω στο σχολείο. Όταν εργάζομαι και
πρέπει να ξεκινήσω νωρίς, πηγαίνει στη φύλαξη. Όταν δεν
εργάζομαι, μπορεί να περάσω καμιά ώρα χαζεύοντας φιλαν-
θρωπικά καταστήματα, μήπως πετύχω εκεί κανένα επώνυμο
ρούχο που θα ταίριαζε στο διακριτικά ακριβό στιλ της κλινι-
κής. Ύστερα με περιμένει μαγείρεμα, καθάρισμα, ψώνια, μέ-
χρι να γυρίσει ο Άνταμ στο σπίτι, και μετά έχουμε διάβασμα,
τσάι, μπάνιο, παραμύθι, βαθύ ύπνο για εκείνον, κρασί κι ανή-
συχο ύπνο για μένα. Όταν πηγαίνει στον πατέρα του κάποιο
Σαββατοκύριακο, είμαι τόσο κουρασμένη που δεν έχω κου-

ράγιο για τίποτε, αράζω στο σπίτι και βλέπω βλακείες στην τηλεόραση. Η σκέψη πως αυτή θα μπορούσε να είναι η ζωή μου ώσπου να γίνει ο Άνταμ τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνων ή κάπου εκεί κατά βάθος με τρομοκρατεί, οπότε αποφεύγω να το σκέφτομαι. Όμως εκείνη η συνάντηση με τον άντρα στο μπαρ με έκανε να θυμηθώ πόσο όμορφο ήταν να νιώθεις κάτι. Ως γυναίκα. Με έκανε να αισθανθώ ζωντανή. Μάλιστα είχα σκεφτεί να ξαναπεράσω από εκείνο το μπαρ, να δω μήπως είχε περάσει κι αυτός για να με βρει. Όμως, φυσικά, η ζωή δεν είναι ρομαντική κομεντί. Κι αυτός είναι παντρεμένος. Κι εγώ ηλίθια. Δεν αισθάνομαι πίκρα, μόνο λύπη. Και δεν μπορώ να τα πω όλα αυτά στη Σόφι, γιατί τότε θα με λυπηθεί και δεν το θέλω, άσε που είναι πολύ ευκολότερο να τα βρίσκω όλα αυτά αστεία. *Είναι* αστεία. Κι ούτε βέβαια κάθομαι στο σπίτι κάθε νύχτα και κλαίγομαι που είμαι μόνη, λες και καμιά γυναίκα δε θα μπορούσε να σταθεί χωρίς έναν άντρα δίπλα της. Σε γενικές γραμμές, είμαι ευχαριστημένη. Είμαι ενήλικη. Τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι πολύ χειρότερα. Όλο αυτό ήταν μόνο ένα λάθος. Πρέπει να το διαχειριστώ.

Πιάνω μια χούφτα πατατάκια και η Σόφι κάνει το ίδιο.

«Οι γυναίκες με καμπύλες είναι οι νέες αδύνατες», αποφαινόμαστε ταυτόχρονα, προτού μπουκώσουμε με τα πατατάκια τα στόματά μας, και παραλίγο να πνιγούμε, καθώς μας πιάνουν ξανά τα γέλια. Θυμάμαι τη σκηνή που κρύβομαι στην τουαλέτα για να μη με δει αυτός, πανικόβλητη και εμβρόντητη. Εντάξει, είναι αστείο. Η όλη φάση είναι αστεία. Βέβαια, ίσως να είναι λιγότερο αστείο αύριο το πρωί, όταν έρθουμε πρόσωπο με πρόσωπο, όμως για την ώρα μπορώ να γελάω. Αν δεν μπορείς να γελάσεις με τον εαυτό σου όταν τα σκατώνεις, με τι μπορείς να γελάσεις;

«Γιατί το κάνεις;» ρωτάω αργότερα, όταν το μπουκάλι του κρασιού στέκει άδειο ανάμεσά μας και η βραδιά οδεύει προς το τέλος της. «Γιατί ψάχνεσαι; Δεν είσαι ευτυχοισμένη με τον Τζέι;»

«Φυσικά και είμαι», λέει η Σόφι. «Τον αγαπώ. Άλλωστε δεν είναι να πεις ότι το κάνω και συνέχεια».

Αυτό είναι μάλλον αλήθεια. Η Σόφι είναι ηθοποιός· κάποιες φορές υπερβάλλει για να σκαρώσει μια πιο ενδιαφέρουσα ιστορία.

«Έστω, όμως γιατί να το κάνεις;» Παραδόξως, είναι ένα θέμα το οποίο δεν έχουμε συζητήσει ιδιαίτερα. Εκείνη ξέρει πως αισθάνομαι άβολα με αυτό, όχι επειδή το κάνει –δε μου πέφτει λόγος– αλλά επειδή γνωρίζω και συμπαθώ τον Τζέι. Είναι καλός άνθρωπος. Χωρίς αυτόν, η Σόφι θα την έτρωγε άσχημα. Τρόπος του λέγειν.

«Έχω εντονότερες ερωτικές διαθέσεις απ' ό,τι αυτός», απαντά τελικά. «Άλλωστε το σεξ δεν είναι η ουσία του γάμου. Γάμος σημαίνει να είσαι μαζί με τον καλύτερό σου φίλο. Κι ο Τζέι είναι ο καλύτερός μου φίλος. Όμως είμαστε μαζί εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Το πάθος δε συντηρείται από μόνο του. Θέλω να πω, εξακολουθούμε να το κάνουμε, αραιά και πού, όμως δεν είναι όπως παλιά. Κι όταν έρχεται ένα παιδί, τα πράγματα αλλάζουν. Περνάς τόσα χρόνια βλέποντας τον άλλο ως γονιό και όχι ως εραστή, ώστε είναι δύσκολο να ανακαλύψεις ξανά εκείνο τον άνθρωπο».

Θυμάμαι τον δικό μου, βραχύβιο γάμο. Το πάθος δεν έσβησε στην περίπτωσή μας. Αυτό όμως δεν τον εμπόδισε να φύγει έπειτα από τέσσερα χρόνια για να είναι με κάποια άλλη, την εποχή που ο γιος μας δεν είχε κλείσει καλά καλά τα δύο του χρόνια. Ίσως η Σόφι να έχει κάποιο δίκιο. Δε νομίζω ότι θεωρούσα ποτέ τον πρώην μου, τον Ίαν, τον καλύτερό μου φίλο.

«Απλώς μου φαίνεται κάπως στενάχωρο όλο αυτό». Αλήθεια.

«Είναι επειδή εσύ πιστεύεις στον πραγματικό έρωτα και στο ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα. Όμως η ζωή δεν είναι έτσι».

«Πιστεύεις ότι αυτός σε έχει απατήσει;» ρωτάω.

«Το σίγουρο είναι ότι είχε τα φλερτ του», απαντά. «Θυμάμαι μια τραγουδίστρια με την οποία συνεργαζόταν πριν από καιρό. Νομίζω πως ίσως κάτι να έπαιξε με εκείνη, για ένα διάστημα. Όμως, ό,τι κι αν ήταν, δε μας επηρέασε. Όχι πραγματικά».

Το κάνει να ακούγεται τόσο λογικό. Εγώ το μόνο που σκέφτομαι είναι ο πόνος της προδοσίας που ένιωσα όταν έφυγε ο Ίαν. Το πώς αυτό που έκανε επηρέασε τον τρόπο που έβλεπα τον εαυτό μου. Πόσο άχρηστη ένιωθα τον πρώτο καιρό. Πόσο άσχημη. Ούτε βέβαια κι η σχέση του με εκείνη τη γυναίκα για χάρη της οποίας με παράτησε κράτησε πολύ, όμως αυτό δε με έκανε να νιώσω καλύτερα.

«Δε νομίζω ότι θα μπορέσω ποτέ να το καταλάβω», λέω.

«Όλοι έχουν μυστικά, Λου», απαντά εκείνη. «Θα έπρεπε να επιτρέπεται σε όλους να έχουν τα μυστικά τους. Είναι αδύνατον να ξέρεις τα πάντα για τον άλλο. Θα τρελαινόσουν αν το προσπαθούσες».

Αναρωτιέμαι, τώρα που έφυγε και συγχυρίζω τον χαμό που άφησε πίσω της η βραδιά μας, μήπως ήταν ο Τζέι εκείνος που ξέφυγε πρώτος. Ίσως αυτό να είναι το μυστικό πίσω από τις περιπέτειες της Σόφι στα διάφορα ξενοδοχεία. Ίσως να τα κάνει όλα αυτά ώστε να νιώσει καλύτερα ή να εκδικηθεί κατά κάποιον τρόπο. Ποιος ξέρει; Μάλλον το αναλύω υπερβολικά. Το να αναλύω υπερβολικά τις καταστάσεις είναι το φόρτε μου. *Ο καθένας όπως τη βρίσκει*, υπενθυμίζω στον εαυτό μου. Η Σόφι δείχνει ευτυχισμένη, κι αυτό μου φτάνει.

Η ώρα είναι μόλις λίγο μετά τις δέκα και μισή, όμως είμαι πτώμα, οπότε περνάω να ρίξω μια ματιά στον Άνταμ· είναι μια παρηγοριά το να τον βλέπω να κοιμάται ήσυχα, κουλουριασμένος στο πλάι, σκεπασμένος με το πάπλωμα με τους ήρωες από τον *Πόλεμο των Αστρων*, και τον αρκούδο του υπό μάλης. Κλείνω την πόρτα και τον αφήνω να συνεχίσει.

Έξω είναι ακόμα νύχτα όταν ξυπνάω στο μπάνιο, μπροστά στον καθρέφτη, και προτού συνειδητοποιήσω πού βρίσκομαι, νιώθω μια σουβλιά στο καλάμι μου, στο σημείο που χτύπησα σκοντάφτοντας στο μικρό καλάθι για τα άπλυτα που στέκει στη γωνία. Η καρδιά μου πεταρίζει, το μέτωπό μου ιδρώνει. Καθώς η πραγματικότητα κατακάθεται ολόγυρα, ο εφιάλτης γίνεται κομμάτια, αφήνοντας πίσω του μονάχα κάποια θραύσματα στο μυαλό μου. Ξέρω τι ήταν όμως. Είναι πάντοτε το ίδιο όνειρο.

Ένα αχανές κτίριο, κάτι σαν παλιό νοσοκομείο ή ορφανοτροφείο. Εγκαταλειμμένο. Ο Άνταμ είναι παγιδευμένος κάπου εκεί μέσα, κι εγώ ξέρω, απλώς το ξέρω, πως, αν δεν καταφέρω να τον βρω, τότε θα πεθάνει. Με φωνάζει τρομαγμένος. Κάτι κακό τον πλησιάζει. Τρέχω αλλόφρων στους διαδρόμους προσπαθώντας να φτάσω εκεί, ενώ από τους τοίχους και τα ταβάνια οι σκιές ξεδιπλώνονται σαν πλοκάμια, λες κι είναι μέρος κάποιου φρικτού κακού που ζει μέσα στο κτίριο, τυλίγονται ολόγυρά μου, με παγιδεύουν. Το μόνο που ακούω είναι τον Άνταμ που κλαίει καθώς παλεύω να ξεφύγω στο σκοτάδι, ενώ εκείνες οι κολλώδεις λωρίδες μοιάζουν αποφασισμένες να με κρατήσουν μακριά του, να με πνίξουν και να με παρασύρουν στο ατέρμονο σκοτάδι. Είναι ένα φρικτό όνειρο. Κολλάει πάνω μου σαν τις σκιές του ίδιου του εφιάλτη. Οι λεπτομέρειες μπορεί να αλλάζουν κάπως από νύχτα σε νύχτα, όμως το αφήγημα είναι πάντοτε το ίδιο. Όσες φορές κι αν το δω, δεν πρόκειται ποτέ να το συνηθίσω.

Οι εφιάλτες δεν ξεκίνησαν όταν γεννήθηκε ο Άνταμ – πάντοτε έβλεπα εφιάλτες, όμως πριν από τη γέννηση του παιδιού πάλευα για τη δική μου επιβίωση. Τώρα που το βλέπω εκ των υστέρων, ήταν καλύτερα τότε, κι ας μην το ήξερα. Οι εφιάλτες είναι η κατάρα της ζωής μου. Καταστρέφουν κάθε πιθανότητα να κοιμηθώ καλά, τη στιγμή που η ζωή μου ως μόνης μητέρας με καταπονεί ήδη αρκετά.

Αυτή τη φορά έχω περπατήσει περισσότερο απ' όσο εδώ και καιρό. Συνήθως ξυπνάω σαυτισμένη, όρθια, είτε δίπλα στο κρεβάτι μου είτε σε εκείνο του Άνταμ, συχνά στη μέση κάποιας ασυνάρτητης, έντρομης πρότασης. Συμβαίνει τόσο συχνά ώστε το παιδί έχει πάψει να αναστατώνεται αν το ξυπνήσω. Βέβαια, έχει πάρει τον πρακτικό χαρακτήρα του πατέρα του. Ευτυχώς πήρε και τη δική μου αίσθηση του χιούμορ.

Ανάβω το φως, κοιτάζομαι στον καθρέφτη και βογκάω. Μαύροι κύκλοι έχουν σχηματιστεί κάτω από τα μάτια μου και είμαι σίγουρη πως το μακιγιάζ δεν πρόκειται να τους καλύψει. Όχι στο φως της ημέρας. Τέλεια. Υπενθυμίζω στον εαυτό μου πως δεν έχει σημασία τι θα σκέφτεται για μένα ο *άντρας από το μπαρ* ή, αλλιώς, ο *διάολε, είναι ο καινούργιος μου, παντρεμένος προϊστάμενος*. Ευελπιστώ ότι θα αισθάνεται αρκούντως απαίσια ώστε να φροντίσει να με αποφεύγει όλη μέρα. Το στομάχι μου και πάλι δένεται κόμπος όμως, καθώς το κεφάλι μου πονάει από το υπερβολικά πολύ κρασί και τα υπερβολικά πολλά τσιγάρα. *Σύνελθε, λέω στον εαυτό μου. Σε μια δυο μέρες όλα θα έχουν ξεχαστεί. Τράβα να κάνεις τη δουλειά σου.*

Είναι μόλις τέσσερις το πρωί, πίνω λίγο νερό κι ύστερα σβήνω το φως και σέρνομαι πίσω στο κρεβάτι μου, ελπίζοντας πως θα καταφέρω να κλείσω λίγο τα μάτια μου μέχρι να χτυπήσει το ξυπνητήρι στις έξι. Αρνούμαι να θυμηθώ την αίσθηση των χειλιών του πάνω στα δικά μου και πόσο όμορφο ήταν, έστω και για λίγο, το να βιώνω εκείνο το θέρισμα του πάθους. Να αισθάνομαι εκείνη την επαφή με έναν άλλο άνθρωπο. Καρφώνω το βλέμμα μου στον τοίχο και σκέφτομαι να μετρήσω πρόβατα, όταν συνειδητοποιώ πως, κάτω από τον εκνευρισμό μου, αισθάνομαι και μια αναστάτωση που θα τον ξαναδώ. Τρίζω τα δόντια και αναθεματίζω την ηλιθιότητά μου. Εγώ δεν είμαι τέτοια γυναίκα.

ANTEA

Τον αποχαιρετώ χαμογελαστή καθώς ξεκινά για την πρώτη κανονική του ημέρα στην κλινική, και η ηλικιωμένη γειτόνισσα μας παρακολουθεί με ένα βλέμμα επιδοκιμασίας καθώς βγάζει το μικρό, εξίσου ισχνό σκυλί της βόλτα. Δίνουμε πάντοτε την εντύπωση του τέλειου ζευγαριού ο Ντέιβιντ κι εγώ. Μου αρέσει αυτό.

Πάντως αναστενάζω με ανακούφιση όταν κλείνω την πόρτα και έχω το σπίτι όλο δικό μου, παρότι εκείνος ο αναστεναγμός μοιάζει με μικρή προδοσία. Μου αρέσει πολύ να έχω τον Ντέιβιντ εδώ μαζί μου, όμως δεν έχουμε επιστρέψει ακόμα στην όποια ισορροπία έχουμε δημιουργήσει στη σχέση μας, ενώ η ατμόσφαιρα είναι βαριά από όλα αυτά που δεν έχουν ειπωθεί. Ευτυχώς το καινούργιο σπίτι είναι αρκετά μεγάλο ώστε να του επιτρέπει να κρύβεται στο γραφείο του, οπότε μπορούμε να προσποιούμαστε ότι όλα πάνε καλά, καθώς κυκλοφορούμε επιφυλακτικά στους ίδιους χώρους.

Πάντως, κάπως καλύτερα νιώθω απ' ό,τι όταν επέστρεψε στο σπίτι μεθυμένος. Δεν το συζητήσαμε το επόμενο πρωί φυσικά, δε συζητάμε και πολύ αυτό τον καιρό. Προτίμησα να τον αφήσω να ασχοληθεί με τα χαρτιά του και πήγα να μας γράψω στο τοπικό γυμναστήριο, το οποίο έχει υψηλές τιμές, ανάλογες της περιοχής, κι ύστερα έκανα μια βόλτα στη νέα μας

σικ γειτονιά, παρατηρώντας τα πάντα. Μου αρέσει να κλειδώνω τα διάφορα μέρη στον τόπο τους. Να μπορώ να τα βλέπω. Με κάνει να αισθάνομαι πιο άνετα. Με βοηθά να χαλαρώνω.

Περπάτησα επί σχεδόν δύο ώρες, καταγράφοντας με τον νου μου τις θέσεις διαφόρων καταστημάτων, μπαρ και εστιατορίων, ώσπου τα αποθήκευσα καλά στο μυαλό μου, έχοντας πλέον τη δυνατότητα να ανακαλώ την εικόνα τους κατά βούληση, κι ύστερα αγόρασα λίγο ψωμί από το τοπικό, εκλεκτό αρτοποιείο, καθώς και μερικές ελιές, φέτες ζαμπόν, χούμους και λιαστές ντομάτες από το ντελικατέσεν –όλα είχαν παρακμιικά υψηλές τιμές και με άφησαν στεγνή από μετρητά–, οπότε ετοίμασα ένα πικ νικ μέσα στο σπίτι για μεσημεριανό, παρότι έκανε αρκετή ζέστη ώστε να καθίσουμε έξω. Δε νομίζω ότι θέλει να βγει ακόμα στον κήπο.

Χθες πήγαμε στην κλινική κι εγώ γοήτευσα τον δόκτορα Σάικς, που είναι βασικός μέτοχος εκεί, καθώς και τους διάφορους άλλους γιατρούς και τις νοσοκόμες που γνωρίσαμε. Οι άνθρωποι ανταποκρίνονται στην ομορφιά. Ακούγεται ματαιόδοξο, όμως είναι αλήθεια. Ο Ντέιβιντ μου είπε κάποτε ότι οι ένορκοι ήταν πολύ πιθανότερο να πιστέψουν τις μαρτυρίες εμφανίσιμων ανθρώπων παρά μέτριων ή άσχημων. Είναι απλώς θέμα τύχης, επιδερμίδας και οστών, όμως έχω μάθει πως η εμφάνιση κρύβει μέσα της μια μαγεία. Δε χρειάζεται καν να πεις κάτι ιδιαίτερο, μόνο να ακούς και να χαμογελάς, κι οι άνθρωποι γίνονται χαλί να τους πατήσεις. Μου άρεσε που ήμουν όμορφη. Αν έλεγα οτιδήποτε άλλο, θα ήταν ψέμα. Καταβάλλω μεγάλες προσπάθειες ώστε να διατηρούμαι όμορφη για τον Ντέιβιντ. Ό,τι κάνω είναι για το χατίρι του.

Το καινούργιο γραφείο του Ντέιβιντ είναι το δεύτερο μεγαλύτερο σε ολόκληρο το κτίριο, απ' όσο μπόρεσα να δω, ανάλογο με αυτό που θα περίμενα να έχει αν αποκτούσε κάποια στιγμή θέση σε ένα από τα μεγάλα ιατρεία της οδού Χάρλεϊ. Η μοκέτα είναι κρεμ και παχιά, το μεγάλο έπιπλο αρκούντως

επιβλητικό, ενώ στην είσοδό του βρίσκεται ένας ιδιαίτερα πολυτελής χώρος υποδοχής. Η ξανθιά και συμπαθητική –αν σου αρέσει αυτό το στυλ– γυναίκα που καθόταν πίσω από εκείνο το γραφείο τράπηκε σε φυγή πριν προλάβουν να μας συστήσουν, πράγμα που με ενόχλησε, όμως ο δόκτωρ Σάικς δε φάνηκε να το αντιλαμβάνεται καθώς μου μιλούσε, και κοκκίνιζε όποτε γελούσα με τα φρικτά αστεία του. Νομίζω πως τα πήγα πολύ καλά, δεδομένου και του πόσο στενοχωρημένη ήμουν. Πρέπει να ευχαριστήθηκε και ο Ντέιβιντ, γιατί μαλάκωσε κάπως στη συνέχεια.

Απόψε θα δειπνήσουμε στο σπίτι του δόκτορα Σάικς, θα είναι κάτι σαν ανεπίσημο καλωσόρισμα. Έχω διαλέξει ήδη το φόρεμά μου και ξέρω πώς θα χτενίσω τα μαλλιά μου. Είμαι αποφασισμένη να κάνω τον Ντέιβιντ να νιώσει περήφανος για μένα. Μπορώ να είμαι η καλή σύζυγος. Η σύζυγος του καινούργιου συνταίρου. Παρά τις τρέχουσες ανησυχίες μου. Αισθάνομαι πιο ήρεμη από κάθε άλλη φορά από τότε που μετακομίσαμε.

Στρέφω το βλέμμα στο ρολόι, οι χτύποι του οποίου διακόπτουν την απέραντη σιωπή που επικρατεί μέσα στο σπίτι. Είναι ακόμα μόλις οκτώ το πρωί. Ο Ντέιβιντ πιθανότατα τώρα φτάνει στο γραφείο. Δε θα τηλεφωνήσει για πρώτη φορά στο σπίτι πριν από τις έντεκα και μισή. Έχω χρόνο. Ανεβαίνω στην κρεβατοκάμαρά μας και ξαπλώνω πάνω στα σκεπάσματα. Δεν πρόκειται να κοιμηθώ. Όμως κλείνω τα μάτια μου. Σκέφτομαι την κλινική. Το γραφείο του Ντέιβιντ. Εκείνη την παχιά, κρεμ μοκέτα. Το λουστραρισμένο μαόνι του γραφείου του. Τη μικροσκοπική γρατζουνιά στη γωνία. Τους δύο κομπούς καναπέδες. Τα σφιχτά μαξιλάρια. Τις λεπτομέρειες. Παίρνω βαθιά ανάσα.

ΛΟΥΙΖ

Κούκλα είσαι σήμερα», λέει η Σου, σχεδόν έκπληκτη, καθώς βγάζω το παλτό μου και το κρεμώ στο δωμάτιο του προσωπικού. Ο Άνταμ είπε το ίδιο ακριβώς –με τον ίδιο τόνο– καθώς το προσωπάκι του κοιτούσε κάπως σαστισμένο τη μεταξωτή μπλούζα μου, καινούργιο εύρημα από το φιλανθρωπικό κατάστημα, και τα ισιωμένα μαλλιά μου, την ώρα που του έδινα ένα κομμάτι φρυγανισμένο ψωμί στο χέρι, προτού φύγουμε για το σχολείο σήμερα το πρωί. Θεέ μου, είναι φανερό ότι έκανα προσπάθεια να βγω περιποιημένη, και το ξέρω. Όμως δεν το έκανα για να του αρέσω. Αν μη τι άλλο, το έκανα για να τον πικάρω. Βάφτηκα με τα χρώματα που πολέμου. Ένα προσωπείο για να κρυφτώ από πίσω του. Επίσης, δε με έπαιρνε με τίποτε ο ύπνος κι έπρεπε οπωσδήποτε να βρω κάτι να κάνω.

Κανονικά, κάτι τέτοια πρωινά θα πήγαινα τον Άνταμ στη φύλαξη και ύστερα θα έφτανα πρώτη στην κλινική και θα ετοίμαζα τους καφέδες όλων μέχρι να φτάσουν. Σήμερα όμως, φυσικά, έπρεπε να είναι μία από εκείνες τις μέρες που ο Άνταμ ξύπνησε στραβά και γκρίνιαζε για τα πάντα, κι ύστερα δεν έβρισκε το αριστερό του παπούτσι, και παρότι ήμουν έτοιμη από ώρα, καταλήξαμε και πάλι να τρέχουμε τελευταία στιγμή για να φτάσουμε εγκαίρως στο σχολείο.

Οι παλάμες μου ιδρώνουν και αισθάνομαι μια ελαφριά ζαλάδα καθώς χαμογελάω. Επίσης, κάπνισα τρία τσιγάρα στον δρόμο από το σχολείο μέχρι την κλινική. Κανονικά, προσπαθώ να μην κάνω ούτε ένα μέχρι το διάλειμμα για καφέ. Τώρα, βέβαια, και το κανονικά παίζει. Θεωρητικά, δεν κάνω τσιγάρο μέχρι να πω καφέ, στην πραγματικότητα συνήθως έχω καπνίσει ένα μέχρι να φτάσω στη δουλειά.

«Ευχαριστώ. Ο Άνταμ θα είναι στον πατέρα του αυτό το Σαββατοκύριακο, οπότε ίσως πάω για ένα ποτό μετά τη δουλειά». Ίσως να έχω ανάγκη ένα ποτό μετά τη δουλειά. Κρατάω νοερή σημείωση να στείλω μήνυμα στη Σόφι, να δω αν θέλει να βρεθούμε. Φυσικά και θα θέλει. Θα την τρώει η περιέργεια να μάθει πώς εξελίχθηκε αυτή η φαρσοκωμωδία. Προσπαθώ να ακουστώ χαλαρή, όμως η φωνή μου σαν να ακούγεται παράξενα. Πρέπει επειγόντως να συνέλθω. Παρалоιγίζομαι. Η κατάσταση θα είναι απείρως χειρότερη για εκείνον απ' ό,τι για μένα. Δεν είμαι εγώ η παντρεμένη. Όλες αυτές οι πολύ φρόνιμες και λογικές διαπιστώσεις μπορεί να ισχύουν, όμως δεν αλλάζουν το γεγονός ότι εγώ δεν κάνω τέτοια πράγματα. Δεν είναι μια φυσιολογική κατάσταση αυτή για μένα, όπως ίσως για τη Σόφι, κι αισθάνομαι πραγματικά απαίσια. Τα νεύρα μου είναι κουβάρι, δεν μπορώ να σταθώ ήσυχη. Μπορεί να μη φταίω εγώ γι' αυτή την κατάσταση, όμως και πάλι αισθάνομαι φτηνή και ηλίθια και ένοχη και θυμωμένη. Πρώτη φορά που φλέρταρα εδώ και ούτε θέλω να θυμάμαι πόσον καιρό, και έπεσα πάνω σε παντρεμένο. Κι όμως, παρ' όλα αυτά, και κόντρα στην ανάμνηση της πανέμορφης γυναίκας του, εξακολούθω να αισθάνομαι ένα πήγμα ενθουσιασμού στη σκέψη ότι θα τον ξαναδώ. Κάνω σαν μαθητριούλα που έχει χάσει τα πατήματα και τα λόγια της.

«Είναι όλοι τους σε σύσκεψη μέχρι τις δέκα και μισή, τουλάχιστον έτσι μου είπε η Ελέιν από επάνω», με πληροφορεί η Σου. «Οπότε μπορούμε να χαλαρώσουμε». Ανοίγει την τσά-

ντα της. «Και μη νομίζεις ότι ξέχασα πως ήταν η σειρά μου». Βγάζει από μέσα δύο λιγδιασμένες χαρτοσακούλες. «Παρασκευή, σάντουιτς με μπέικον».

Αισθάνομαι τέτοια ανακούφιση που δε θα χρειαστεί να έρθω αντιμέτωπη μαζί του για το επόμενο δίωρο ώστε παίρνω τη χαρτοσακούλα ευχαρίστως, παρότι είναι ξεκάθαρη ένδειξη του πόσο αφόρητα ρουτινιάρικη είναι η ζωή μου ώστε το παρασκευιάτικο αυτό πρωινό να αποτελεί ορόσημο μέσα στην εβδομάδα μου. Και πάλι, εδώ μιλάμε για μπέικον. Κάποια κομμάτια της ρουτίνας είναι λιγότερο αποκαρδιωτικά απ' ό,τι κάποια άλλα. Δαγκώνω μια μεγάλη μπουκιά, απολαμβάνοντας το βουτυρωμένο, ζεστό ψωμί και το αλμυρό κρέας. Όταν αισθάνομαι νευρική, τρώω. Βασικά, τρώω, ό,τι διάθεση κι αν έχω. Όταν έχω νεύρα, όταν θέλω παρηγοριά, όταν είμαι χαρούμενη. Δεν έχει καμία διαφορά. Άλλοι άνθρωποι χωρίζουν και χάνουν πέντ' έξι κιλά. Στην περίπτωση μου, συνέβη το αντίθετο.

Κανονικά, το ωράριό μας ξεκινά σε ένα εικοσάλεπτο, οπότε καθόμαστε στο τραπεζάκι, γεμίζοντας τις κούπες μας με τσάι, και η Σου μου μιλάει για τα προβλήματα του άντρα της με την αρθρίτιδα και για το ζευγάρι των γκέι στο διπλανό σπίτι που φαίνεται πως έχουν ακόρεστες σεξουαλικές ορέξεις, κι εγώ χαμογελάω κι αφήνω όλες αυτές τις πληροφορίες να περνούν από πάνω μου και προσπαθώ να μην τινάζομαι κάθε φορά που διακρίνω τη σκιά κάποιου να πέφτει στον διάδρομο.

Είναι πολύ αργά όταν εντοπίζω τη σταγόνα του κέτσαπ που πάει να τρέξει, κι έτσι καταλήγω με μια ζωηρόχρωμη κόκκινη στάμπα στην κρεμ μπλούζα μου, ακριβώς πάνω στο στήθος. Η Σου αναλαμβάνει αμέσως δράση, σκουπίζει τη σάλτσα προσεκτικά κι απαλά με χαρτομάντιλα κι ύστερα με ένα βρεγμένο πανί, όμως το μόνο που καταφέρνει είναι να μετατρέψει σε ημιδιαφανές ένα μεγάλο μέρος του υφάσματος, ενώ εξακολουθεί να φαίνεται αγνά ένα ξεπλυμένο κοκκινω-

πό περιγράμμα. Έχω αρχίσει να ιδρώνω και το μετάξι κολάει στην πλάτη μου. Όλα αυτά είναι προμήνυμα του πώς θα εξελιχθεί η υπόλοιπη ημέρα. Το διαισθάνομαι.

Αποκρούω χαμογελαστή τις καλοπροαίρετες προσπάθειές της να με καθαρίσει και πηγαίνω στην τουαλέτα, όπου παλεύω να φέρω όσο μεγαλύτερο μέρος της μπλούζας μου μπορώ κάτω από το στεγνωτήριο χεριών. Δε στεγνώνει τελείως, όμως τουλάχιστον η δαντέλα του σουτιέν μου –ελαφρώς γκριζα από το πλύσιμο– δε φαίνεται πια. Κάτι είναι κι αυτό.

Είμαι για γέλια και για κλάματα. Ποιον προσπαθώ να κοροϊδέψω; Δε μου πάει αυτός ο ρόλος. Αισθάνομαι πιο άνετα όταν συζητώ με τον Άνταμ την υπόθεση από το τελευταίο επεισόδιο των *Rescue Bots* ή του *Horrid Henry*, παρά όταν προσπαθώ να δώσω την εντύπωση μιας σύγχρονης, εκλεπτυσμένης γυναίκας. Ήδη τα πόδια μου έχουν αρχίσει να πονάνε, και δε φοράω καν ψηλά τακούνια. Ανέκαθεν νόμιζα πως ήταν κάτι που αποκτούσες με τον καιρό, η ικανότητα δηλαδή να ισορροπείς άφογα πάνω σε ψηλά τακούνια και να ντύνεσαι πάντοτε στην πένα. Αποδεικνύεται όμως –τουλάχιστον στην περίπτωση μου– ότι αυτή η κατάσταση κράτησε για ένα μικρό διάστημα, την εποχή που σύχναζα στα κλαμπ ως εικονίστρα, και τώρα ντύνομαι κυρίως με τζιν παντελόνια, φούτερ και αθλητικά παπούτσια, πιάνω τα μαλλιά μου αλογοουρά και τα στολίζω με μια δόση ζήλιας για εκείνες που μπαίνουν ακόμα στον κόπο να το προσπαθούν. Ζήλια για εκείνες που έχουν λόγο να το προσπαθούν.

Βάζω στοίχημα πως η λεγόμενη φοράει γόβες-στιλέτο, σκέφτομαι καθώς σουλουπώνω κάπως τα ρούχα μου. Βλακεία μου που δε φόρεσα παντελόνι και ίσιο παπούτσι.

Τα τηλέφωνα είναι ήσυχα αυτό το πρωί, και προσπαθώ να ξεχαστώ ώστε να μη σκέφτομαι το ρολόι που κινείται σταθερά προς τις δέκα και μισή, τσεκάροντας τους φακέλους στο σύστημα για τα ραντεβού της Δευτέρας, ενώ παράλληλα

ετοιμάζω έναν κατάλογο με τους φακέλους με τους οποίους θα πρέπει να ασχοληθώ μέσα στην υπόλοιπη εβδομάδα. Για ορισμένες υποθέσεις –τις πιο σύνθετες– ο νέος μου προϊστάμενος έχει ήδη αντίγραφα των σημειώσεων που περιέχουν, όμως θέλω να του δείξω ότι είμαι ικανή, οπότε φροντίζω να βρεθεί ο πλήρης κατάλογος. Ύστερα εκτυπώνω τα διάφορα email που σκέφτομαι ότι ίσως να είναι χρήσιμα ή σημαντικά ή να τα παρεβλέψε η διεύθυνση, κι έπειτα εκτυπώνω και στο καπάκι πλαστικοποιώ έναν κατάλογο με τηλέφωνα επικοινωνίας με το νοσοκομείο, την αστυνομία και διάφορους άλλους οργανισμούς που μπορεί να του χρειαστούν. Είναι φοβερό αυτό που συμβαίνει. Ο άντρας από το μπαρ ξεθωριάζει στη σκέψη μου και τον αντικαθιστά ο προϊστάμενός μου, ενώ το πρόσωπό του γίνεται ένα, με όχι και τόσο ευχάριστο τρόπο, με εκείνο του δόκτορα Κάντιγκαν, τον οποίο αντικατέστησε.

Στις δέκα πηγαίνω και αφήνω τις εκτυπώσεις στο γραφείο του κι ανοίγω την καφετιέρα στη γωνία ώστε να τον περιμένει φρέσκος καφές. Ελέγχω αν οι καθαρίστριες άφησαν φρέσκο γάλα στο κρυφό ψυγειάκι, χωμένο σε ένα ντουλάπι, σαν μίνι μπαρ ξενοδοχείου, καθώς και αν η ζαχαριέρα είναι γεμάτη. Στη συνέχεια δεν μπορώ να μη ρίξω μια ματιά στις ασημένιες κορνίζες πάνω στο γραφείο του. Είναι τρεις στο σύνολο. Στις δύο η γυναίκα του στέκεται μόνη της, και η τρίτη είναι μια παλιότερη φωτογραφία των δυο τους. Αυτή είναι που τραβά την προσοχή μου και την παίρνω στα χέρια. Μοιάζει τόσο διαφορετικός. Τόσο νέος. Πρέπει να είναι εικουσάρης στη φωτογραφία, το πολύ. Κάθονται σε ένα μεγάλο τραπέζι κουζίνας, αγκαλιασμένοι, και γελούν με κάτι. Δείχνουν τόσο ευτυχισμένοι, τόσο νέοι και οι δύο, ξένοιαστοι. Το βλέμμα του είναι καρφωμένο επάνω της, σαν να είναι εκείνη το σημαντικότερο πράγμα σε ολόκληρο τον πλανήτη. Τα μαλλιά της είναι μακριά αλλά όχι πιασμένα κότσο, όπως στις άλλες φωτογραφίες, ενώ, ακόμα και ντυμένη με τζιν και μπλουζά-

κι, είναι αβίαστα πανέμορφη. Το στομάχι μου δένεται κόμπος. Βάζω στοίχημα πως αυτή δε λεκιάζει ποτέ την μπλούζα της με κέτσαπ.

«Παρακαλώ;»

Τρομάζω τόσο όταν ακούω την ελαφρώς σκοτσέζικη προφορά, ώστε παραλίγο να μου πέσει η φωτογραφία από τα χέρια κι αμέσως παλεύω να τη στήσω πάνω στο γραφείο, με αποτέλεσμα να δώσω μία στα προσεκτικά στοιβαγμένα χαρτιά εκεί δίπλα, σκορπίζοντάς τα στο πάτωμα. Γυρίζω και τον βλέπω να στέκεται στο κατώφλι, κι αμέσως μου έρχεται να κάνω εμετό το σάντουιτς με μπέικον. Θεέ μου, είχα ξεχάσει τι κούκλος που είναι. Μαλλιά σχεδόν κατάξανθα, τόσο λαμπερά που τα ζηλεύω. Αρκετά μακριά στη φροντίδα ώστε να μπορείς να περάσεις τα δάχτυλά σου ανάμεσά τους, αλλά περιποιημένα. Γαλάζια μάτια που σε κοιτάζουν και χάνεσαι. Επιδερμίδα που λαχταράς να αγγίξεις. Ξεροκαταπίνω. Είναι ένας από εκείνους τους άντρες. Ένας άντρας που σου κόβει την ανάσα. Το πρόσωπό μου έχει αναψοκοκκινίσει.

«Υποτίθεται πως είχατε σύσκεψη επάνω μέχρι τις δέκα και μισή», ψελλίζω, ενώ εύχομαι να άνοιγε η γη να με καταπιεί, να με στείλει στην κόλαση της ξεφτίλας. Στέκομαι στο γραφείο του και κοιτάζω φωτογραφίες της γυναίκας του, λες και είμαι καμιά παλαβή. Θεέ μου.

«Θεέ μου», λέει, παίρνοντάς μου τα λόγια από το στόμα. Το πρόσωπό του πανιάζει και τα μάτια του γουρλώνουν. Μοιάζει σοκαρισμένος, εμβρόντητος και έντρομος, όλα μαζί ένα κουβάρι. «Εσύ είσαι».

«Κοίτα», λέω, «δεν έγινε και τίποτε, είχαμε μεθύσει και παρασυρθήκαμε λιγάκι και, τέλος πάντων, δεν είναι να το κάνουμε ζήτημα για ένα φιλί, εγώ πάντως δε θα το πω πουθενά και νομίζω ότι, αν προσπαθήσουμε και οι δύο να ξεχάσουμε αυτό που συνέβη, μπορούμε κάλλιστα να συνυπάρξουμε και κανείς ποτέ δε θα μάθει ότι...» Τα λόγια ξεχύνονται

σαν ασυνάρτητος χείμαρρος, μου είναι αδύνατον να τα σταματήσω. Αισθάνομαι τον ιδρώτα να παγιδεύεται κάτω από το ρουζ μου, την ώρα που το πρόσωπό μου συναγωνίζεται σε κοκκινίλα το πιο ώριμο παντζάρι.

«Μα» –έχει ένα ύφος το οποίο ισορροπεί κάπου ανάμεσα στη σαστιμάρα και την ανησυχία, καθώς σπεύδει να κλείσει την πόρτα πίσω του και δεν μπορώ να πω ότι έχει άδικο– «τι κάνεις εσύ εδώ πέρα;»

«Α». Παρά την ακατάσχετη φλυαρία μου, είχα παραλείψει να αναφέρω το προφανές. «Είμαι η γραμματέας και βοηθός σου. Τρεις ημέρες την εβδομάδα δηλαδή. Τρίτες, Πέμπτες και Παρασκευές. Είχα φέρει κάποια πράγματα για το γραφείο σου και είδα...» Γνέφω προς τις φωτογραφίες. «Να, δηλαδή...» Η υπόλοιπη φράση χάνεται κάπου στην πορεία. Δεν μπορώ βέβαια να πω ότι παρατηρούσα με ιδιαίτερη προσοχή εσένα και την πανέμορφη γυναίκα σου, ακριβώς όπως θα έκανε μια τρελή.

«Είσαι η γραμματέας μου;» Έχει ένα ύφος λες κι έφαγε ξεγυρισμένη γροθιά στο στομάχι. «Εσύ;» Ίσως όχι στο στομάχι. Ίσως λίγο χαμηλότερα. Η αλήθεια είναι ότι τον λυπάμαι λιγάκι.

«Ξέρω». Σηκώνω τους ώμους και προσπαθώ να πάρω ένα –σίγουρα αξιοθρήνητο– χαμογελαστό ύφος. «Μικρός που είναι ο κόσμος, ε;»

«Μα εδώ ήταν μια άλλη γυναίκα όταν ήρθα τον περασμένο μήνα για να μιλήσω με τον δόκτορα Κάντιγκαν. Όχι εσύ».

«Κάπως μεγαλύτερη, κομματάκι στρουφηνή; Η Μαρία θα ήταν. Αυτή καλύπτει τις άλλες δύο ημέρες. Ουσιαστικά, έχει βγει στη σύνταξη, όμως έχει χρόνια εδώ και ο δόκτωρ Σάιक्स τη λατρεύει».

Δεν έχει κάνει ούτε μισό βήμα παραμέσα στο δωμάτιο. Είναι φανερό πως δυσκολεύεται να συνειδητοποιήσει αυτό που συμβαίνει.

«Αλήθεια είμαι η γραμματέας σου», λέω, πιο αργά αυτή τη φορά. Ψύχραιμα. «Δεν είμαι καμιά τρελή. Πίστεψέ με, ούτε και για μένα είναι το ιδανικότερο. Σε είδα χθες, όταν πέρασες από εδώ. Για λίγο. Ύστερα... να, κρύφτηκα».

«Κρύφτηκες». Κάνει παύση. Η στιγμή μοιάζει ατελείωτη, καθώς επεξεργάζεται όλες αυτές τις πληροφορίες.

«Ναι», λέω, προτού προσθέσω, μια και δεν έχω γελοιοποιηθεί ήδη αρκετά, «στην τουαλέτα».

Αναπόφευκτα, ακολουθεί νέα, παρατεταμένη παύση.

«Για να είμαι ειλικρινής», λέει τελικά, «κι εγώ μάλλον το ίδιο θα είχα κάνει».

«Δεν ξέρω κατά πόσο το να τρυπώναμε μαζί στην τουαλέτα θα ήταν για καλό».

Τότε γελάει, κι είναι ένας κοφτός, απρόσμενος ήχος. «Όχι, μάλλον δε θα βοηθούσε. Έχεις πολύ γούστο. Το θυμάμαι αυτό». Περνάει πίσω από το γραφείο του και κοιτάζει όλα τα χαρτιά που έχω αραδιάσει εκεί, οπότε ασυναίσθητα κάνω στην άκρη.

«Τέλος πάντων, αυτή η εκτύπωση, εδώ, είναι ένας κατάλογος με τους φακέλους που πρέπει να ετοιμάσεις για τη Δευτέρα. Στην καφετιέρα έχει...»

«Λυπάμαι, πραγματικά», λέει, καθώς σηκώνει εκείνα τα πανέμορφα, καταγάλανα μάτια του. «Πρέπει να με θεωρείς μεγάλο καθοίκι. Κι εγώ καθοίκι με θεωρώ. Κανονικά, δεν... θέλω να πω, δεν είχα πάει εκεί επειδή ψαχνόμουν για κάτι, κι ούτε ήταν σωστό αυτό που έκανα. Αισθάνομαι απαίσια. Δεν μπορώ να το εξηγήσω. Ειλικρινά, δεν είναι του χαρακτήρα μου, όμως, σε κάθε περίπτωση, η συμπεριφορά μου ήταν ασυγχώρητη».

«Εντάξει, είχαμε μεθύσει, αυτό είναι όλο. Άλλωστε δεν έκανες και τίποτε. Δεν πειράζει».

Δεν αντέχω άλλο. Θυμάμαι την ντροπή που χρωμάτιζε τη φωνή του καθώς αποτραβιόταν από πάνω μου και ξεμάκραι-

νε στον δρόμο, μουρμουρίζοντας διάφορες συγγνώμες. Ίσως αυτός να είναι ο λόγος που δεν μπορώ να σκεφτώ τα χειρότερα για εκείνον. Σε τελική ανάλυση, ένα απλό φιλί ήταν. Μόνο στον βλαμμένο εγκέφαλό μου απέκτησε κάποιο σπουδαιότερο νόημα. «Συγκρατήθηκες, κι αυτό έχει τη σημασία του. Δεν έγινε κάτι. Ειλικρινά. Ας το ξεχάσουμε. Κάνουμε μια νέα αρχή από σήμερα. Ειλικρινά, δε θα ήθελα να αισθάνομαι αμηχανία, όπως κι εσύ, είμαι σίγουρη».

«Κρύφτηκες στην τουαλέτα». Το γαλάζιο βλέμμα του είναι καθαρίο και θερμό.

«Ναι, κι ένας καλός τρόπος για να πάψω να αισθάνομαι αμηχανία θα ήταν να μην το αναφέρεις αυτό ποτέ ξανά». Χαμογελάω πλατιά. Εξακολουθώ να τον συμπαθώ. Έκανε ένα ανόητο λάθος πάνω στη στιγμή. Θα μπορούσε να είναι πολύ χειρότερα τα πράγματα. Θα μπορούσε να έχει έρθει στο σπίτι μου. Το ξανασκέφτομαι λιγάκι. Εντάξει, αυτό θα ήταν τέλειο σε βραχυπρόθεσμο πλαίσιο, αλλά σίγουρα ό,τι χειρότερο σε βάθος χρόνου.

«Εντάξει, είμαστε φίλοι λοιπόν», λέει.

«Φίλοι». Δε δίνουμε τα χέρια. Είναι ακόμα πολύ νωρίς για να έρθουμε σε επαφή. «Με λένε Λουίζ».

«Ντέιβιντ. Χαίρομαι για τη γνωριμία. Κανονικά αυτή τη φορά». Ακολουθεί μία ακόμα στιγμή έντονης αμηχανίας, κι ύστερα τρίβει τις παλάμες του και ρίχνει μια ματιά στο γραφείο του. «Απ' ό,τι βλέπω, είσαι αποφασισμένη να με ρίξεις στα βαθιά. Μήπως είσαι από αυτά τα μέρη;»

«Ναι. Δηλαδή έχω δέκα χρόνια που μένω εδώ, δεν ξέρω κατά πόσο μετράει αυτό».

«Μήπως θα μπορούσες να μου πεις κάποια πράγματα για την περιοχή; Προβληματικά σημεία, στέκια και τα λοιπά; Κοινωνικές διαχωριστικές γραμμές, τέτοια πράγματα; Ήθελα να κάνω μια βόλτα με το αυτοκίνητο, όμως αυτό θα πρέπει να περιμένει. Έχω άλλη μία σύσκεψη το απόγευμα, με κά-

ποιον εκπρόσωπο του νοσοκομείου, κι ύστερα δείπνο, νωρίς, με τους υπόλοιπους μετόχους».

«Ναι, θα μπορούσα να σου πω κάποια πράγματα», λέω. «Από τη σκοπιά ενός απλού ανθρώπου, ας πούμε».

«Ωραία. Αυτό ακριβώς θέλω. Σκεφτόμουν να προσφέρω δωρεάν υπηρεσίες κάποια Σαββατοκύριακα, οπότε θα ήταν χρήσιμο να έχω την άποψη ενός κατοίκου της περιοχής σχετικά με τα πιθανά αίτια των προβλημάτων εθισμού στο συγκεκριμένο πλαίσιο της περιοχής. Αυτή είναι η ειδικότητά μου».

Σαστίζω κάπως. Δεν ξέρω κανέναν άλλο γιατρό που να παρέχει δωρεάν τις υπηρεσίες του. Εδώ πρόκειται για ακριβή ιδιωτική κλινική. Ό,τι άλλα προβλήματα κι αν έχουν οι πελάτες μας, η έλλειψη ευκαιριών και πόρων δεν είναι ένα από αυτά, ενώ όλοι οι μέτοχοι είναι κορυφές στον τομέα τους. Δέχονται ασθενείς από ταμεία φυσικά, όμως δεν τρέχουν εδώ τριγύρω να εργαστούν τζάμπα.

«Κοίτα, στο Βόρειο Λονδίνο βρισκόμαστε, οπότε σε γενικές γραμμές είναι μια κλασικά μεσοαστική περιοχή», λέω. «Όμως, λίγο νοτιότερα από εκεί που μένω είναι ένα μεγάλο συγκρότημα εργατικών κατοικιών. Εκεί σίγουρα υπάρχουν προβλήματα. Μεγάλη ανεργία στους νέους. Ναρκωτικά. Τέτοια πράγματα».

Φέρνει το χέρι κάτω από το γραφείο του και τραβά τον χαρτοφύλακά του, τον ανοίγει και βγάζει από μέσα έναν χάρτη της περιοχής. «Βάλε να πιούμε έναν καφέ όση ώρα κάνω λίγο χώρο εδώ. Μπορούμε να σημειώσουμε τα μέρη που πρέπει να επισκεφτώ».

Περνάμε σχεδόν μία ώρα μιλώντας, καθώς του υποδεικνύω τα μέρη όπου υπάρχουν σχολεία και ιατρεία, τις πιο ζόρικες παμπ και την υπόγεια διάβαση όπου μαχαιρώθηκαν τρεις άνθρωποι μέσα σε ένα χρόνο και όλοι ξέρουν πως δεν πρέπει να αφήνουν τα παιδιά τους να περνάνε από εκεί γιατί εκεί κάτω χτυπάνε ενέσεις τα προζόνια και γίνεται το ντα-

ραβέρι. Μου κάνει εντύπωση το πόσα πράγματα ξέρω τελικά για την περιοχή όπου ζω, κι επίσης πόσα πράγματα για τη ζωή μου έρχονται στην επιφάνεια καθώς του περιγράφω την κατάσταση. Όταν κάποια στιγμή κοιτάζει το ρολόι και μου ζητά να σταματήσω, ξέρει όχι μόνο ότι είμαι χωρισμένη, αλλά και το όνομα του γιου μου, πού πηγαίνει σχολείο, καθώς και ότι η Σόφι μένει στη γειτονιά με τις ωραίες μονοκατοικίες, λίγο παρακάτω από το καλύτερο λύκειο της περιοχής. Δεν έχω βάλει γλώσσα μέσα μου, όταν κοιτάζει το ρολόι και μαγκώνεται κάπως.

«Συγγνώμη, θα πρέπει να σταματήσουμε εδώ», λέει. «Ήταν εξαιρετικά ενδιαφέρον όμως». Ο χάρτης είναι γεμάτος σημάδια κι έχει κρατήσει επιπλέον σημειώσεις σε ένα χαρτί. Ο γραφικός του χαρακτήρας είναι αίσχος. Κλασικά ορنيθοσκαλίσματα γιατρού.

«Ελπίζω να σου φάνηκε χρήσιμο». Παίρνω την κούπα μου και απομακρύνομαι. Δεν είχα συνειδητοποιήσει πόσο κοντά στεκόμασταν. Η αμηχανία επιστρέφει.

«Ναι, ήταν τέλειο. Σ' ευχαριστώ». Ρίχνει και πάλι μια ματιά στο ρολόι. «Απλώς πρέπει να τηλεφωνήσω στη...» Κομπιάζει. «Πρέπει να τηλεφωνήσω στο σπίτι».

«Επιτρέπεται να πεις τη λέξη *σύζυγος*, ξέρεις». Χαμογελάω. «Δε θα σκάσω από το κακό μου».

«Με συγχωρείς». Αισθάνεται ακόμα πιο αμήχανα απ' ό,τι εγώ. Κι έτσι πρέπει δηλαδή. «Και πάλι ευχαριστώ. Που δε με θεωρείς καθοίκι. Ή, τουλάχιστον, που δεν αφήνεις να φανεί ότι με θεωρείς καθοίκι».

«Παρακαλώ», λέω.

«Με θεωρείς καθοίκι;»

Χαμογελάω πλατιά. «Θα είμαι στο γραφείο μου, αν με χρειαστείς».

«Μου αξίζει αυτό».

Σε γενικές γραμμές, σκέφτομαι καθώς επιστρέφω στο γρα-

φείο μου και περιμένω να δροσίσει κάπως το πρόσωπό μου, τα πράγματα θα μπορούσαν να έχουν εξελιχθεί πολύ χειρότερα. Επίσης, θα πάει Τρίτη για να επιστρέψω στη δουλειά. Στο μεταξύ όλα θα έχουν επανέλθει στο κανονικό και το σύντομο φλερτ μας θα ξεχαστεί. Κλείνω συμφωνία με τον εγγεφαλό μου να μην το σκεφτώ καθόλου. Θα περάσω ένα όμορφο Σαββατοκύριακο για μένα. Θα μείνω στο σπίτι. Θα φάω φτηνή πίτσα και παγωτό κι ίσως να βάλω να δω όλα τα επεισόδια κάποιας σειράς στην τηλεόραση.

Η επόμενη εβδομάδα είναι η τελευταία του σχολείου και ύστερα ξεκινούν οι ατελείωτες διακοπές του καλοκαιριού, οπότε οι ημέρες μου θα αναλώνονται ως επί το πλείστον στην προσπάθεια να βρω παιδιά για να παίζει ο Άνταμ, θα ξοδεύω τον μισθό μου για να πληρώνω το μερίδιό μου για τις κοπέλες που θα τα απασχολούν, ενώ θα παλεύω να βρω τρόπους απασχόλησης για τον Άνταμ ώστε να μην είναι με κάποιο iPad ή κινητό στο χέρι, παίζοντας ατελείωτα παιχνίδια εκεί, κάνοντάς με να αισθάνομαι απαίσια μάνα, την ώρα που θα τρέχω για να προλάβω και όλα τ' άλλα. Όμως, τουλάχιστον ο Άνταμ είναι καλό παιδί. Με κάνει και γελάω κάθε μέρα, ενώ, ακόμα κι όταν τον πιάνουν οι στραβές του, τον αγαπώ τόσο πολύ που σφίγγεται η καρδιά μου.

Ο Άνταμ είναι ο άντρας της ζωής μου, σκέφτομαι καθώς ρίχνω μια ματιά στην πόρτα του γραφείου του Ντέιβιντ κι αναρωτιέμαι τι γλυκόλογα να ψιθυρίζει εκείνη τη στιγμή στη γυναίκα του, δεν έχω ανάγκη κανέναν άλλο.

Τότε

Το κτίριο, σε πολλά, θυμίζει στην Αντέλ το σπίτι της. Τουλάχιστον το σπίτι έτσι όπως ήταν πριν. Ο τρόπος που στέκει σαν νησί στον ωκεανό της στεριάς που εκτείνεται ολόγυρά τους. Αναρωτιέται αν το σκέφτηκε κανείς τους αυτό –οι γιατροί, οι δικηγόροι των νεκρών γονιών της, ακόμα και ο Ντέιβιντ– προτού τη στείλουν εδώ για να περάσει τον μήνα, σε αυτό το απομονωμένο σπίτι καταμεσής των υψιπέδων της Σκοτίας. Κάθισε κανείς τους να σκεφτεί πόσο πολύ θα την ωθούσε να σκέφτεται το σπίτι που πλέον ήταν χαμένο για εκείνη;

Είναι παλιό αυτό το μέρος, δεν είναι σίγουρη πόσο παλιό, πάντως είναι χτισμένο από στιβαρά, γκριζα σκουρόχρωμα τούβλα, που αψηφούν τις απόπειρες του χρόνου να τα φθείρει. Κάποιος πρέπει να το δώρισε στο Ίδρυμα Γουέστλαντς, ή ίσως να ανήκει σε κάποιο μέλος του διοικητικού συμβουλίου ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Δεν έχει ρωτήσει, ούτε και την ενδιαφέρει πραγματικά. Δεν μπορεί να φανταστεί ούτε μία οικογένεια που να έχει ζήσει εκεί μέσα. Το πιθανότερο είναι πως θα κατέληγαν να χρησιμοποιούν ελάχιστα μόνο δωμάτια, όπως έκανε η οικογένειά της στο δικό τους σπίτι. Μεγάλα όνειρα, μικρές ζωές. Κανείς δε χρειάζεται ένα

πελώριο σπíti. Με τι να το γεμίσεις; Ένα σπíti χρειάζεται αγάπη για να γεμίσει, και ορισμένα σπítια –του δικού της, όπως ήταν παλιά, συμπεριλαμβανομένου– δεν έχουν αρκετή ζεστασιά στην αγάπη τους για να θερμομανθούν. Ένα κέντρο ψυχοθεραπείας τουλάχιστον προσέφερε σε αυτά τα δωμάτια έναν σκοπό. Απωθεί τις αναμνήσεις από τα παιδικά της χρόνια, όταν έτρεχε στους διαδρόμους και στις σκάλες κι έπαιζε κρυφτό γελώντας ξέφρενα, ένα μισόξεχασμένο παιδί. Καλύτερα να σκέφτεται πως το σπíti της ήταν υπερβολικά μεγάλο. Καλύτερα να σκέφτεται τις επίπλαστες αλήθειες, παρά τις γνήσιες αναμνήσεις.

Έχουν περάσει τρεις εβδομάδες κι είναι ακόμα ζαλισμένη. Όλοι της λένε πως πρέπει να πενήθει. Δε είναι όμως γι' αυτό εδώ. Έχει ανάγκη από ύπνο. Αρνείται να κοιμηθεί. Περνούσε όπως όπως τις ημέρες και τις νύχτες της, πίνοντας καφέδες και Red Bull και ό,τι άλλα διεγερτικά μπορούσε να βρει, προκειμένου να αποφύγει τον ύπνο, προτού τη στείλουν εδώ πέρα. Είπαν πως δε «συμπεριφερόταν φυσιολογικά» για άτομο που είχε μόλις χάσει τους γονείς του. Το ότι δεν κοιμόταν ήταν το λιγότερο. Εξακολουθεί να αναρωτιέται πώς ήταν σίγουροι για το τι συνιστούσε «φυσιολογική συμπεριφορά» σε τέτοιες καταστάσεις. Τι ήταν αυτό που τους έκανε ειδικούς; Πάντως, ναι, επιμένουν πως πρέπει να κοιμηθεί. Όμως πώς μπορεί να τους εξηγήσει;

Ο ύπνος είναι η ανακούφιση που στράφηκε εναντίον της, ένα φίδι που γυρνάει να τη δαγκώσει μες στη νύχτα.

Βρίσκεται εδώ πέρα για το καλό της, απ' ό,τι της λένε, όμως και πάλι αισθάνεται προδομένη. Ο μόνος λόγος που ήρθε ήταν επειδή αυτό ήθελε ο Ντέιβιντ. Απεχθάνεται να τον βλέπει ανήσυχο, και του οφείλει τουλάχιστον αυτό τον ένα μήνα, ύστερα απ' ό,τι έκανε. Είναι ο ήρωάς της.

Δεν έχει καταβάλει την παραμικρή προσπάθεια να προσαρμωθεί, παρότι ορκίζεται στον Ντέιβιντ και στους δικηγό-

ρους ότι προσπαθεί. Πάντως χρησιμοποιεί τις αίθουσες δραστηριοτήτων και μιλάει με τους ψυχοθεραπευτές –ή έστω τους ακούει–, κι ας μην είναι απολύτως σίγουρη για το πόσο επαγγελματίες είναι τελικά. Όλα αυτά της φαντάζουν ελαφρώς χίπικα. Γλυκανάλατα, όπως θα έλεγε κι ο πατέρας της. Δεν του είχαν αρέσει εκείνα τα πράγματα στον πρώτο κύκλο ψυχοθεραπείας που είχε κάνει η Αντέλ πριν από τόσα χρόνια, και αν τα έχαφτε τώρα όλα αυτά, αισθάνεται πως θα ήταν σαν να τον πρόδιδε. Θα προτιμούσε να βρισκεται σε ένα κανονικό νοσοκομείο, όμως οι δικηγόροι της το θεώρησαν κακή ιδέα, όπως και ο Ντέιβιντ. Το Γουέστλαντς μπορεί να θεωρηθεί «ησυχαστήριο», ενώ, αν νοσηλευόταν σε κάποιο ίδρυμα, ενδεχομένως αυτό να ήταν κακό για τις επιχειρήσεις του πατέρα της. Οπότε κατέληξε εδώ, άσχετα από το αν θα το ενέκρινε ο πατέρας της ή όχι.

Μετά το πρωινό, οι περισσότεροι φιλοξενούμενοι ή ασθενείς ή ό,τι τέλος πάντων είναι πηγαίνουν για περίπατο. Είναι θαυμάσια ημέρα για περίπατο, δεν κάνει υπερβολική ζέστη ούτε υπερβολικό κρύο, και ο ουρανός είναι γαλανός, η ατμόσφαιρα καθαρία, και για μια στιγμή μπαίνει κι εκείνη στον πειρασμό να τους ακολουθήσει και να μείνει μόνη της παραπίσω, όμως τότε βλέπει τα αμέτρητα κατενθουσιασμένα πρόσωπα των μελών της ομάδας που έχει συγκεντρωθεί στα σκαλοπάτια μπροστά στο κτίριο, κι αλλάζει γνώμη. Δεν της αξίζει να είναι ευτυχισμένη. Πού την οδήγησε η τόση ευτυχία; Επίσης, τόσο περπάτημα θα την κουράσει, και δε θέλει να κοιμηθεί περισσότερο απ' όσο είναι απολύτως απαραίτητο. Ήδη την πιάνει ο ύπνος υπερβολικά εύκολα.

Περιμένει να δει την έκφραση απογοήτευσης στο πρόσωπο του επικεφαλής της ομάδας, ενός τύπου με αλογοουρά που ακούει στο όνομα Μαρκ –«Εδώ χρησιμοποιούμε *όλοι τα μικρά μας ονόματα, Αντέλ*»–, καθώς του γνέφει αρνητικά, κι ύστερα τους αφήνει να πάνε τη βόλτα τους, κάνει μεταβολή και πηγαί-

νει στην πίσω πλευρά του κτιρίου, εκεί όπου βρίσκεται η λίμνη.

Έχει καλύψει τη μισή περίμετρο με αργό βήμα όταν τον βλέπει, γύρω στα επτά μέτρα παραπέρα. Κάθεται κάτω από ένα δέντρο και πλέκει ένα στεφάνι από μαργαρίτες. Χαμογελάει ενοσικτωδώς αντικρίζοντας εκείνο το αλλόκοτο θέαμα, έναν άχαρο, μακρυκάνη έφηβο ντυμένο με ένα μπλουζάκι και τζιν παντελόνι, με τη φράντζα των σκούρων μαλλιών του να πέφτει στο πρόσωπό του, συγκεντρωμένο με τόση αφοσίωση σε κάτι που μόνο κοριτσάκια βλέπεις να κάνουν, κι ύστερα αισθάνεται άσχημα που χαμογέλασε. Δεν είναι σωστό να χαμογελάει. Για μια στιγμή σκαλώνει και σκέφτεται να κάνει μεταβολή και να επιστρέψει στο σπίτι, όμως τότε ο νεαρός σηκώνει το κεφάλι και τη βλέπει. Ύστερα από μια παύση, σηκώνει το χέρι και τη χαιρετά. Τώρα δεν έχει άλλη επιλογή, πρέπει να πλησιάσει, αλλά δεν την πειράζει αυτό. Ο νεαρός είναι ο μόνος εδώ πέρα που της έχει κινήσει το ενδιαφέρον. Τον έχει ακούσει τη νύχτα. Τις κραυγές και τα σκόρπια λόγια του που, γενικά, δε βγάζουν νόημα. Τους κρότους από πράγματα που πέφτουν καθώς σκοντάφτει πάνω τους. Το τρέξιμο των νοσοκόμων για να τον οδηγήσουν πίσω στο κρεβάτι. Όλα αυτά της είναι γνώριμα. Τα θυμάται από τον εαυτό της. Τους εφιάλτες.

«Τι έγινε, δεν είχες διάθεση για ομαδικές αγκαλιές στους τυρφώνες;» ρωτάει.

Το πρόσωπό του είναι γεμάτο γωνίες, σαν να μην έχει στρώσει ακόμη από την εφηβεία, όμως είναι περίπου συνολικός της, ίσως κι ένα χρόνο μεγαλύτερος, δεκαοκτώ χρόνων ή εκεί γύρω, αν και φοράει ακόμα σιδεράκια στα δόντια.

«Μπα. Ούτε και σε σένα αρέσουν πολύ αυτά, έτσι δεν είναι;» Τα λόγια του τα συνοδεύει μια υποψία υγρού ψευδίσματος.

Η Αντέλ γνέφει αρνητικά, αμήχανα. Δεν έχει πιάσει κουβέντα μόνο και μόνο για να μιλήσει με κανέναν άλλο από τη στιγμή που ήρθε εδώ.

«Δε σε αδικώ. Εγώ, μια φορά, δε θα ήθελα να πλησιάσω πολύ τον Μαρκ. Στην αλογοουρά του πρέπει να φωλιάζουν ψείρες. Την περασμένη εβδομάδα φορούσε την ίδια μπλούζα τρεις συνεχόμενες ημέρες. Δεν έχει καλές σχέσεις με την καθαριότητα αυτός ο άνθρωπος».

Τότε χαμογελάει ξανά, κι αυτή τη φορά αφήνει το χαμόγελο να σταθεί στο πρόσωπό της. Δεν είχε σκοπό να σταματήσει εκεί, όμως τώρα συλλαμβάνει τον εαυτό της να κάθεται.

«Είσαι η κοπέλα που ζωγραφίζει φωτιές», λέει αυτός. «Σε είδα στην αίθουσα Καλλιτεχνικών». Την κοιτάζει, κι εκείνη σκέφτεται πως τα μάτια του είναι πιο γαλανά απ' ό,τι του Ντέιβιντ, όμως αυτό ίσως να οφείλεται στο ότι η επιδερμίδα του είναι τόσο ωχρή και τα μαλλιά του σχεδόν μαύρα. Ο νεαρός πλέκει ακόμα μια μαργαρίτα στο στεφάνι. «Το σκεφτόμουν αυτό, ξέρεις. Ίσως θα ήταν καλύτερο αν ζωγραφίζες νερά. Ίσως να είναι πιο θεραπευτικό. Θα μπορούσες να τους πεις ότι οι ζωγραφιές με τις φωτιές συμβολίζουν την οδύνη σου για ό,τι συνέβη και οι ζωγραφιές με τα νερά είναι η προσπάθειά σου να το ξεπεράσεις. Να διώξεις από πάνω σου ό,τι σε βαρύνει». Μιλάει γρήγορα. Ο εγκέφαλός του πρέπει να σκέφτεται γρήγορα. Τον δικό της τον νιώθει λες και είναι βουτηγμένος σε μελάσα.

«Και γιατί να θέλω να το κάνω αυτό;» ρωτάει. Δεν μπορεί να φανταστεί τον εαυτό της να τα ξεπερνάει όλα αυτά.

«Για να πάψουν να σε πρήζουν να ανοιχτείς». Χαμογελάει πλατιά και της κλείνει το μάτι. «Δώσ' τους κάτι εκεί πέρα να χαίρονται και θα σε αφήσουν ήσυχη».

«Πρέπει να είσαι εξπέρ σε αυτά».

«Έχω βρεθεί κι άλλοτε σε κάτι τέτοια μέρη. Έλα, άπλωσε το χέρι σου».

Η Αντέλ το απλώνει κι εκείνος περνάει το βραχιόλι από μαργαρίτες γύρω από το χέρι της. Είναι τελείως ανάλαφρο, αντίθετα με το βαρύ ρολόι του Ντέιβιντ, που κρέμεται από

τον άλλο της καρπό. Είναι μια γλυκιά χειρονομία, και για μια φευγαλέα στιγμή ξεχνά όλες τις ενοχές και τους φόβους της.

«Ευχαριστώ».

Κάθονται σιωπηλοί για λίγο.

«Διάβασα για σένα στην εφημερίδα», της λέει. «Λυπάμαι για τους γονείς σου».

«Κι εγώ», απαντά εκείνη, κι ύστερα θέλει να αλλάξει θέμα συζήτησης. «Είσαι το αγόρι που βλέπει εφιάλτες και υπνοβατεί».

Εκείνος γελά πνιχτά. «Ναι, συγγνώμη γι' αυτό. Ξέρω πως ξυπνάω συνέχεια τους άλλους».

«Τώρα σου εμφανίστηκε;» ρωτάει. Αναρωτιέται αν ο νεαρός είναι σαν κι εκείνη. Θα της άρεσε να γνώριζε κάποιον σαν κι εκείνη. Κάποιον που να καταλάβαινε.

«Όχι, μια ζωή έτσι ήμουν. Απ' όσο θυμάμαι τον εαυτό μου. Όμως δε βρίσκομαι εδώ γι' αυτό». Σηκώνει το μανίκι του. Ξεθωριασμένες χαρακιές. «Κακές συνήθειες».

Γέρνει με τους ώμους του πάνω στο γρασίδι, με τα πόδια απλωμένα μπροστά του, κι η Αντέλ κάνει το ίδιο. Νιώθει τον ήλιο ζεστό πάνω στην επιδερμίδα της, και για πρώτη φορά δεν την κάνει να σκέφτεται φλόγες.

«Πιστεύουν πως τα ναρκωτικά και τα θέματα που έχω με τον ύπνο μου συνδέονται», λέει. «Όλη την ώρα με ρωτάνε για τα όνειρά μου. Απίστευτη βαρεμάρα. Θα αρχίσω να κατεβάζω ιστορίες από το κεφάλι μου».

«Ένα χυδαίο σεξουαλικό όνειρο με επίκεντρο τον Μαρκ», του προτείνει. «Ίσως με παρτενέρ εκείνη την αγέλαστη χοντρή στο κυλικείο». Ο νεαρός γελάει, κι η Αντέλ γελάει κι εκείνη, κι είναι τόσο όμορφα που μπορεί και μιλάει κανονικά με κάποιον. Κάποιον που δεν ανησυχεί για εκείνη. Κάποιον που δεν προσπαθεί να την ξηλώσει.

«Λένε πως δε θες να κοιμηθείς», λέει ο νεαρός, κοιτώντας τη με μάτια μισόκλειστα. «Επειδή κοιμόσουν όταν συνέβη

και δεν ξύπνησε». Ο τόνος του είναι ανάλαφρος. Θα μπορούσαν να συζητάνε για οτιδήποτε. Εκπομπές στην τηλεόραση. Μουσική. Όχι για τη φωτιά που σκότωσε τους γονείς της. Τη φωτιά που ζέστανε επιτέλους κάπως εκείνο το σπίτι τους.

«Νόμιζα πως δεν επιτρέπεται να συζητάνε για μας». Κοιτάζει το νερό που στραφταλίζει. Είναι εξάίσιο. Μαγευτικό. Της προκαλεί υπνηλία. «Δεν καταλαβαίνουν», λέει.

Ο νεαρός γελάει και πάλι, πνιχτά. «Δε μου κάνει εντύπωση. Οι τύποι είναι στόκοι· έχουν βρει ένα αφήγημα εκεί πέρα και κοιτάζουν να το κοιτάσουν σε όλους μας. Όμως τι ακριβώς δεν κατάλαβαν στη συγκεκριμένη περίπτωση;»

Ένα πουλί περνά χαμηλά πάνω από το νερό, έτσι που το λεπτό του ράμφος χαράζει την επιφάνεια. Η Αντέλ αναρωτιέται τι να είναι αυτό που προσπαθεί να πιάσει.

«Ο ύπνος είναι αλλιώς για μένα», λέει τελικά.

«Τι εννοείς;»

Ανακάθεται τότε, και τον κοιτάζει. Σκέφτεται ότι τον συμβαθεί. Ίσως να υπάρχει κάποιος διαφορετικός τρόπος να διαχειριστεί όλες αυτές τις βλακειές. Ένας τρόπος που θα βοηθήσει κι εκείνον. Δεν το ομολογεί, όμως ούτε και για εκείνη είναι η πρώτη φορά που βρίσκεται σε ένα τέτοιο μέρος. Το θέμα του ύπνου τη στέλνει κάθε τόσο για ψυχοθεραπεία. Πρώτα ήταν η υπνοβασία και οι εφιάλτες, όταν ήταν οκτώ, και τώρα το ότι δε θέλει καν να κοιμηθεί.

Ο ύπνος, μονίμως ο ύπνος. Ψεύτικος ύπνος, αληθινός ύπνος. Η μορφή του ύπνου.

Και στο επίκεντρο όλης αυτής της ιστορίας το μοναδικό πράγμα για το οποίο δε θα μπορέσει ποτέ να τους μιλήσει. Θα την κλείδωναν και δε θα την άφηναν να φύγει ποτέ έτσι και τους το έλεγε. Είναι σίγουρη γι' αυτό.

«Σκαρφίσουν ιστορίες να τους πεις, για να μη σε πρήξουν. Κι εγώ θα σε βοηθήσω με τους εφιάλτες σου. Μπορώ να σε βοηθήσω περισσότερο απ' ό,τι αυτοί».

«Εντάξει», λέει αυτός. Του κίνησε το ενδιαφέρον. «Σε αντάλλαγμα όμως, θα ζωγραφίσεις κι εσύ μερικές εικόνες με νερά, κι ας μη θες. Θα έχει γούστο να τους βλέπεις να τους παίρνουν τα ζουμιά που κατάφεραν να σε σώσουν».

«Σύμφωνοι», του λέει.

«Σύμφωνοι».

Δίνουν τα χέρια, και στο φως του ήλιου οι μαργαρίτες γίνονται χρυσαφίες στο κέντρο τους. Η Αντέλ γέρνει πίσω στο γρασίδι, απολαμβάνοντας το γαργάλημα του βραχιολιού στο μπράτσο της, και κάθονται έτσι ξαπλωμένοι για λίγο, αμίλητοι, απολαμβάνοντας απλώς την ημέρα, χωρίς να τους κρίνει κάποιος.

Απέκτησε έναν φίλο. Ανυπομονεί να το πει στον Ντέιβιντ.

ANTEA

Είμαι ξύπνια από το χάραμα, όμως δεν έχω κουνηθεί. Είμαστε και οι δύο ξαπλωμένοι στο πλάι, το μπράτσο του έχει κρεμάσει από πάνω μου και, παρότι η καρδιά μου πονά, νιώθω όμορφα. Το βάρος του είναι προστατευτικό. Μου θυμίζει τον πρώτο καιρό. Η επιδερμίδα του είναι απόλυτα λεία και άτριχη στα σημεία όπου οι ουλές του εκτείνονται στον πήχη του. Τις κρατά κρυφές, όμως μου αρέσει να τις βλέπω. Μου θυμίζουν το ποιος είναι πραγματικά, κάτω από όλα. Ο άντρας που ρίχτηκε στις φλόγες προκειμένου να σώσει την κοπέλα που αγαπούσε.

Μέσα από τα κενά στα στόρια, ο ήλιος, που έχει βγει πριν από τις έξι, αφήνει τραχιές γραμμές πάνω στο ξύλινο πάτωμα, κι εγώ ξέρω από τώρα πως μας περιμένει μία ακόμα υπέροχη ημέρα. Εκεί έξω τουλάχιστον. Κάτω από το βάρος του μπράτσου του Ντέιβιντ, αναλογίζομαι το χθες. Το χθεσινοβραδινό δείπνο στο σπίτι του δόκτορα Σάικς στέφθηκε από επιτυχία. Σε γενικές γραμμές, βρίσκω τους ψυχιάτρους βαρετούς και προβλέψιμους, όμως φρόντισα να είμαι γοητευτική και πνευματώδης και ξέρω ότι όλοι τους ενθουσιάστηκαν μαζί μου. Ακόμα και οι γυναίκες τους είπαν στον Ντέιβιντ πόσο τυχερός είναι που με έχει.

Είμαι περήφανη για τον εαυτό μου. Παρότι κατέβαλα έντο-

νη προσπάθεια για να τα καταφέρω –χρειάστηκε να τρέξω οκτώ χιλιόμετρα στον διάδρομο του γυμναστηρίου το απόγευμα και ύστερα να κάνω εντατικά βάρη ώστε να ηρεμήσω–, ήμουν αισθητά ευδιάθετη όταν επέστρεψε ο Ντέιβιντ στο σπίτι από τη δουλειά και η άσκηση είχε τονώσει εκείνη τη λάμψη. Η βραδιά με παρέα είχε εξελιχθεί θριαμβευτικά, απρόσκοπτα, και, υποδυόμενοι το τρισευτυχισμένο ζευγάρι, είχαμε καταφέρει και οι δύο να το πιστέψουμε, έστω για λίγο. Χθες τη νύχτα κάναμε σεξ για πρώτη φορά εδώ και μήνες, και παρότι δεν ήταν ακριβώς έτσι όπως θα το ήθελα, έκανα όλους τους κατάλληλους ήχους και έβαλα τα δυνατά μου να είμαι θερμή και πρόθυμη. Ήταν τόσο όμορφα να τον έχω τόσο κοντά μου, μέσα μου, κι ας μη με κοίταξε ούτε μία φορά στα μάτια, ενώ ήταν και τελείως μεθυσμένος.

Εγώ είχα τηρήσει το όριο του ενός με δύο ποτήρια, όχι όμως και ο Ντέιβιντ, παρότι είχε παραμείνει έστω και οριακά εντός του αποδεκτού ορίου της ευθυμίας, τουλάχιστον μέχρι να γυρίσουμε στο σπίτι, όπου έβαλε να πει ένα μεγάλο ποτήρι μπράντι, το οποίο κατέβασε γρήγορα, μάλλον με την ελπίδα πως δε θα το καταλάβαινα. Το κατάλαβα, όμως εννοείται πως δεν είπα τίποτε, παρότι θα είχα κάθε δικαίωμα να το κάνω.

Υποτίθεται πως θα το περιόριζε κάπως, στο πλαίσιο της «καινούργιας αρχής» που θα κάναμε. Κι ας ξέρει ότι δε γίνεται να είσαι ψυχίατρος που ειδικεύεται στους εθισμούς και στις εμμονές αν έχεις ο ίδιος πρόβλημα με το αλκοόλ. Βέβαια, φαίνεται πως μόνο ο ένας από τους δυο μας προσπαθεί σοβαρά να αξιοποιήσει αυτό το νέο ξεκίνημα.

Ο Ντέιβιντ διατηρεί πάντοτε τον έλεγχο του γάμου μας. Με φροντίζει. Κάποιοι, αν μας παρατηρούσαν προσεκτικά, ίσως και να έλεγαν ότι με πνίγει, και θα είχαν δίκιο, όμως είναι φορές που σκέφτομαι πως ίσως και να είμαι εξυπνότερη απ' ό,τι εκείνος. Είναι σκληρός έτσι όπως ακουμπά στην

πλάτη μου, οπότε κινούμαι προσεκτικά, κολλάω επάνω του, τρίβομαι, σχεδόν τον φέρνω ανάμεσα στους γλουτούς μου, σφίγγοντάς τον εκεί, στρέφοντάς τον προς το έκνομο σημείο όπου μου αρέσει καλύτερα να τον νιώθω. Ίσως κοιμισμένος να αποδειχτεί πιο συνεργάσιμος. Μάταια ελπίζω όμως, καθώς στρίβει, γυρνά ανάσκελα, παίρνοντας και τα μισά σκεπάσματα μαζί του. Μουρμουρίζει, σιγανά και γλυκά, τον αδύναμο αντίλαλο του ονείρου του καθώς επιστρέφει στον κόσμο του ξύπνου, κι εγώ αντιστέκομαι στην παρόρμηση να τον καβαλήσω και να τον φιλήσω, να αφήσω όλο το πάθος μου να ξεσπάσει και να απαιτήσω να με αγαπήσει ξανά.

Αντίθετα, κλείνω τα μάτια μου και καμώνομαι ότι κοιμάμαι, ώσπου σηκώνεται και βγαίνει ακροπατώντας στον διάδρομο κι από εκεί πηγαίνει στο μπάνιο. Έπειτα από λίγο το μπόιλερ παίρνει μπροστά καθώς αρχίζει να τρέχει το ντους. Αυτό με πληγώνει κάπως. Δεν μπορώ να το αποφύγω, όσο κι αν έχω αποφασίσει να φανώ δυνατή. Η κρεβατοκάμαρα έχει δικό της μπάνιο με ντους, που κάνει και υδρομασάζ, όμως εκείνος προτίμησε να πάει στο δεύτερο, να βρεθεί πιο μακριά μου, κι υποψιάζομαι για ποιο λόγο. Τι κάνει εκεί μέσα. Τον ξύπνησα με τα τριψίματά μου, και τώρα, αντί να κάνει σεξ μαζί μου, το έχει ρίξει στη «χειροτεχνία». Είναι γελοία έκφραση, όμως ποτέ δε μου άρεσε η λέξη *αυνανισμός*. Είναι τόσο ψυχρή. Η *μαλακία* ακούγεται καλύτερα, όμως φαίνεται πως αυτού του είδους το λεξιλόγιο δε μου ταιριάζει, οπότε εκπαίδευσα τον εαυτό μου να αποφεύγει τις χυδαιολογίες εδώ και χρόνια, και τώρα απλώς μου φαίνεται παράξενη αυτή η λέξη.

Μέχρι να έρθει κάτω, έχω ετοιμάσει καφέ κι έχω βάλει να ζεσταίνονται μερικά κρουασάν. Πνίγουμε ο ένας τον άλλο με τον δικό του τρόπο ο καθένας μας, κι εγώ ξέρω πως θα χρειαστεί κάτι για να ρουφήξει τα απομεινάρια του πονοκέφαλου

που έχει. Γυρνάω την πλάτη και καταπιάνομαι δήθεν με κάτι στον νεροχύτη, ώστε να προλάβει να πάρει ένα παυσίπονο από το ντουλάπι χωρίς καμία σιωπηλή επίκριση.

«Έστρωσα το τραπέζι έξω», ανακοινώνω, ευδιάθετα και ξένοιαστα, καθώς μεταφέρω τα κρουασάν σε ένα πιάτο. «Είναι κρίμα να χαραμίσουμε ένα τόσο θαυμάσιο πρωινό». Η πίσω πόρτα είναι ανοιχτή και ο αέρας ζεστός, παρότι είναι μόλις λίγο μετά τις εννέα και μισή.

Εκείνος κοιτάζει επιφυλακτικά έξω από το παράθυρο και τον βλέπω που προσπαθεί να εντοπίσει σε ποιο σημείο των παρτεριών έθαψα τη γάτα όταν μου φόρτωσε αυτή τη δουλειά ενώ εκείνος βγήκε για να μεθύσει και δεν ξέρω τι άλλο. Ακόμη αυτό σκέφτεται. Εγώ προσπαθώ να το αφήσω στο παρελθόν. Σκαλώνει σε πράγματα τα οποία δεν μπορεί να αλλάξει, όμως ό,τι έγινε έγινε, είτε του αρέσει είτε όχι.

«Εντάξει», λέει και μου χαμογελάει σφιγμένα. «Ο καθαρός αέρας θα με ξυπνήσει». Κάνει κι αυτός μια παραχώρηση, ίσως ως ανταμοιβή για την εξαιρετική μου παρουσία χθες το βράδυ.

Δε μιλάμε πολύ, όμως απολαμβάνουμε τη σιωπή που, αυτή τη φορά, για αλλαγή, είναι φιλική. Αφήνω τη μεταξωτή ρόμπα μου να γλιστρήσει, ώστε ο ήλιος να χαϊδέψει τη γυμνή γάμπα μου, καθώς πίνω τον καφέ και τρώω τα κρουασάν μου, κι ύστερα γέρνω το πρόσωπό μου προς τα πίσω. Κάποιες στιγμές τον αισθάνομαι να με κοιτάζει, και ξέρω ότι εξακολουθεί να τον έλκει η ομορφιά μου. Εκείνη τη στιγμή είμαστε σχεδόν ικανοποιημένοι με τη ζωή μας. Δε θα κρατήσει πολύ –είναι αδύνατον να κρατήσει–, όμως για την ώρα το απολαμβάνω. Ίσως ακόμα περισσότερο επειδή υποψιάζομαι τι μπορεί να ακολουθήσει.

Όταν τελειώνουμε, πηγαίνω και κάνω ντους με το πάσο μου, απολαμβάνοντας το καυτό νερό. Η ημέρα μοιάζει με έρημο τοπίο, όμως έχει τη δική της, άρρητη ρουτίνα. Ο Ντέι-

βιντ θα εργαστεί για μερικές ώρες και ύστερα ίσως να πάμε στο γυμναστήριο –μπορούμε να προσποιηθούμε ότι είναι κάτι που κάνουμε μαζί, όμως, φυσικά, γυμναζόμαστε μόνοι μας–, προτού επιστρέψουμε στο σπίτι, δειπνήσουμε, δούμε λίγη τηλεόραση και κατά πάσα πιθανότητα πλαγιάσουμε από νωρίς.

Κατεβαίνω στο ισόγειο κι εκείνος βρίσκεται ήδη στο γραφείο του, με φωνάζει να περάσω μέσα. Είναι κάτι απρόσμενο. Συνήθως θέλει να τον αφήσω στην ησυχία του όταν εργάζεται, και δε με πειράζει αυτό. Έχει φακέλους ασθενών εκεί, και παρότι μπορεί να πίνει παραπάνω απ' όσο πρέπει, κατά τα λοιπά είναι απόλυτα επαγγελματίας.

«Σου έχω ορισμένα πράγματα», λέει.

«Α». Αυτό συνιστά διαφοροποίηση σε σχέση με την αναμενόμενη ρουτίνα μας, και γι' αυτό εκπλήσσομαι. Η καρδιά μου σφίγγεται κάπως όταν το πρώτο πράγμα που μου δίνει είναι ένα κουτί με χάπια.

«Για το άγχος», λέει. «Πιστεύω πως αυτά θα είναι καλύτερα απ' ό,τι τα άλλα. Από ένα, τρεις φορές την ημέρα. Δεν έχουν κάποια σοβαρή παρενέργεια».

Τα παίρνω. Το όνομα στο πακέτο δε μου λέει κάτι, είναι απλώς μία ακόμα λέξη που δεν μπορώ να προφέρω. «Φυσικά», λέω απογοητευμένη. Κι άλλα χάπια. Μονίμως με τα χάπια πορευόμαστε.

«Όμως σου πήρα και αυτά». Ακούγεται πιο ευδιάθετος, οπότε σηκώνω το κεφάλι.

Μια πιστωτική και ένα κινητό.

«Η κάρτα είναι συνδεδεμένη με τη δική μου, όμως σκέφτηκα πως ήταν καιρός να αποκτήσεις ξανά κάρτα. Το ίδιο ισχύει και για το τηλέφωνο».

Είναι μια παλιά συσκευή, χωρίς πρόσβαση στο διαδίκτυο, υποθέτω, και μόνο με κάποιες βασικές λειτουργίες, όμως η καρδιά μου πεταρίζει. Δεν εξαρτώμαι πλέον από τον Ντέιβιντ να μου δίνει ένα χαρτζιλίκι για να παίρνω τα βασικά για

το σπίτι. Δε θα χρειάζεται πλέον να κάθομαι στο σπίτι για να με βρῖσκει τις ώρες που τηλεφωνεί. Το χαμόγελό μου είναι εκατό τοις εκατό ειλικρινές.

«Είσαι σίγουρος;» λέω, καθώς δυσκολεύομαι να πιστέψω στην τύχη μου. Μπορώ σχεδόν να προσπεράσω εκείνη την πρώτη απογοήτευση με τα φάρμακα.

«Σίγουρος». Χαμογελά, ευχαριστημένος για την ώρα που με έκανε χαρούμενη. «Μια καινούργια αρχή, θυμάσαι;»

«Καινούργια αρχή», επαναλαμβάνω, κι ύστερα, χωρίς να το καταλάβω, έχω τρέξει γύρω από το γραφείο του και έχω πλέξει τα μπράτσα μου, με τις παλάμες μου γεμάτες ακόμα, γύρω από τον λαιμό του. Ίσως να το εννοεί πραγματικά. Ίσως να προσπαθήσει περισσότερο από εδώ και πέρα.

«Σ' ευχαριστώ, Ντέιβιντ», ψιθυρίζω. Ρουφώ το άρωμά του καθώς με αγκαλιάζει κι εκείνος. Τη ζεστασιά του. Την αίσθηση των μπράτσων του. Το πλάτος του σμιλεμένου στήθους του κάτω από το απαλό, λεπτό πουλόβερ. Η καρδιά μου πάει να σπάσει από την τόση επαφή.

Όταν αποτραβιόμαστε, παρατηρώ τον χάρτη με τα σημάδια που είχε μπροστά του και τη σελίδα με τις σημειώσεις δίπλα του. «Τι είναι αυτό;» ρωτάω, δήθεν με ενδιαφέρον. Συνεχίζω να είμαι η καλή σύζυγος στο πλαίσιο αυτής της υπέροχης στιγμής.

«Α, σκεφτόμουν να προσεγγίσω την τοπική κοινωνία. Να προσφέρω εθελοντική εργασία. Μέσω κάποιας φιλανθρωπικής οργάνωσης ή κάτι τέτοιο. Δεν είμαι σίγουρος ακόμα. Είναι κι αυτός ένας λόγος που σκέφτηκα πως θα σου χρειαζόταν το κινητό». Τα μάτια του στρέφονται λοξά προς το μέρος μου, όμως εγώ χαμογελάω.

«Θαυμάσια ιδέα», λέω. «Αλήθεια».

«Αυτό σημαίνει ότι θα λείπω περισσότερο από το σπίτι. Σαββατοκύριακα και βράδια. Θα προσπαθήσω να το περιορίσω στο ελάχιστο δυνατόν».

Μιλάει με σύντομες φράσεις και από αυτό καταλαβαίνω

ότι αισθάνεται αμηχανία. Μαθαίνεις να αναγνωρίζεις κάτι τέτοια σημάδια στη μακροχρόνια πορεία ενός γάμου.

«Δεν πειράζει», λέω. «Το βρίσκω πολύ ευγενικό εκ μέρους σου».

«Λες αλήθεια;»

Τώρα είναι σειρά του να αιφνιδιαστεί. Πάντοτε προτιμούσα να εργάζεται όσο το δυνατόν περισσότερο στον ιδιωτικό τομέα. Όλο αυτό το πράγμα βγάζει κάτι το καταπραϋντικά εκλεπτυσμένο, μακριά από τα ζόρια και τα προβλήματα της καθημερινής επιβίωσης. Τον πίεσα να συνεργαστεί με κάποια επώνυμη κλινική, εκεί που ανήκει. Εκεί όπου θα έχει περισσότερο χρόνο για εμάς. Είναι εξαιρετικός γιατρός. Όλοι το παραδέχονται. Ανέκαθεν ήταν, και του αξίζει να βρίσκεται στην κορυφή. Όμως αυτή η εξέλιξη με βολεύει. Βολεύει και τους δυο μας.

«Κι εγώ, ούτως ή άλλως, σκεφτόμουν να βάλω μπροστά την ανακαίνιση. Θα είναι ευκολότερο αν δε σε έχω στα πόδια μου». Χαμογελάω, φροντίζοντας να καταλάβει ότι τον πειράζω. Δεν προτείνω καν να πιάσω δουλειά. Άλλωστε από πού θα μπορούσα να ξεκινήσω; Έχω χρόνια να εργαστώ και σίγουρα δε θα μπορούσα να εξασφαλίσω σύσταση από την τελευταία μου δουλειά.

«Είσαι καλός άνθρωπος, Ντέιβιντ», λέω, παρότι μου είναι δύσκολο και ακούγεται σαν ψέμα. «Αλήθεια».

Η ατμόσφαιρα βαραίνει τότε, σαν κάτι να πλακώνει φευγαλέα το δωμάτιο, κι οι δυο μας αισθανόμαστε το παρελθόν να εισχωρεί και πάλι ανάμεσά μας.

«Λοιπόν, πηγαίνω κι εγώ», λέω. «Να σε αφήσω να δουλέψεις». Συνεχίζω να χαμογελάω καθώς φεύγω, παριστάνοντας πως δεν αντιλήφθηκα την ξαφνική αμηχανία, όμως, ακόμα και με τα χάρπια που δεν έχω καμία πρόθεση να πάρω στο ένα χέρι, έχω μια νέα ζωντάνια στο βήμα μου. Κινητό και πιστωτική. Σήμερα νιώθω λες κι είναι Χριστούγεννα.

ΛΟΥΙΖ

Μέχρι να φτάσει το απόγευμα της Κυριακής έχω χάσει κάθε ελπίδα πως θα καταφέρω να περάσω ένα ευχάριστο Σαββατοκύριακο, αφιερωμένο αποκλειστικά σε μένα, και απλώς μετρώ τις ώρες και τα λεπτά ώσπου να γυρίσει στο σπίτι ο Άνταμ. Ήπια ένα ποτό με τη Σόφι μετά τη δουλειά την Παρασκευή και την έκανα να γελάσει ξανά με το σκάνδαλο, όπως το αποκαλεί, παρότι καταλάβαινα πως ήταν ανακουφισμένη που δεν είχαν υπάρξει άλλες εξελίξεις. *Μη φτύνεις εκεί που τρως*, κάπως έτσι το είχε θέσει. Παραλίγο να της επισημάνω ότι εκείνη μονίμως τα μπλέκει με φίλους ή πελάτες του Τζέι, όμως αποφάσισα να το αποφύγω. Τέλος πάντων, δεν μπορούσε να μείνει έξω μέχρι αργά, ενώ κι εγώ ύστερα από δύο ποτήρια κρασί την αποχαιρέτησα με μεγάλη μου χαρά. Τα γέλια της με την κατάστασή μου είχαν αρχίσει να με κουράζουν.

Το θέμα με τα ζευγάρια είναι πως, ακόμα κι όταν δε φέρονται τόσο υπεροπτικά όσο νομίζουν όσοι δεν έχουν ταίρι, η αλήθεια είναι πως περνάνε σε μια φάση στη ζωή τους όπου ουσιαστικά κάνουν πράγματα μόνο με άλλα ζευγάρια. Κανείς δε θέλει έναν ξέμπαρκο στην παρέα, να αναστατώνει τις ισορροπίες. Το θυμάμαι αυτό. Έτσι ήμουν κι εγώ κάποτε με τον Ίαν. Άσε που, όσο μεγαλώνεις, όλοι οι φίλοι σου

έτσι κι αλλιώς είναι παντρεμένοι, κι όσοι δεν είναι πέφτουν με τα μούτρα στα ραντεβού ώστε να ταιριάζουν στο καλούπι. Είναι φορές που αισθάνομαι λες και οι πάντες εκτός από μένα είναι με κάποιον.

Το Σάββατο συγγύρισα το σπίτι με το ραδιόφωνο στο τέρμα, προσπαθώντας να δώσω μια ευχάριστη νότα στην όλη διαδικασία αντί να μοιάζει με αγγαρεία, και ύστερα είδα τηλεόραση, παρήγγειλα μια πίτσα και το έριξα στις καταχρήσεις με το κρασί και το τσιγάρο, κι ύστερα σιχάθηκα τον εαυτό μου για τις κραιπάλες μου. Μια κατάσταση που φάνταζε τόσο παρακμιακή όταν την είχα σχεδιάσει στην πράξη ήταν θλιβερή.

Και, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, είχα αθετήσει και την υπόσχεσή μου να μη σκεφτώ τον Ντέιβιντ. Αλήθεια, πώς να είχαν περάσει το Σαββατοκύριακό τους; Να είχαν παίξει τέ니스; Να είχαν αράξει στον δίχως άλλο τέλειο κήπο τους, απολαμβάνοντας κοκτέιλ και τη συντροφιά ο ένας του άλλου; Κι εκείνος με είχε σκεφτεί καθόλου; Είχε κάποιο λόγο να το κάνει; Μπορεί και να αντιμετώπιζε προβλήματα στον γάμο του. Κάτι τέτοιες σκέψεις γυρόφερναν στον νου μου ενώ χάζευα στην τηλεόραση και έπινα υπερβολικά πολύ κρασί. Έπρεπε οπωσδήποτε να τον ξεχάσω, στα λόγια απλό, αλλά όχι και τόσο στην πράξη. Υπνοβάτησα και τις δύο νύχτες, με αποτέλεσμα να βρεθώ όρθια στην κουζίνα, με τη βρύση του νεροχύτη να τρέχει, ανησυχητικά κοντά στην πόρτα του μπαλκονιού, στις τέσσερις τα ξημερώματα της Κυριακής. Καταλήγω να μείνω στο κρεβάτι μέχρι τις δέκα, τρώγοντας τα υπολείμματα της πίτσας για πρωινό κι ύστερα πιέζοντας τον εαυτό μου να πάει στο σούπερ μάρκετ για τα ψώνια της εβδομάδας, προτού καθίσω για να περιμένω τον Άνταμ να επιστρέψει στο σπίτι, ώστε να αποκτήσει και πάλι ζωή το διαμέρισμα.

Ο Άνταμ επιστρέφει επιτέλους λίγο μετά τις επτά. Με το ζόρι κρατιέμαι να μην τρέξω στην πόρτα, κι όταν εκείνος περνά από μπροστά μου σαν σίφουνας, η καρδιά μου χτυπά από

χαρά με τον θόρυβο και την ενέργεια που φέρνει. Είναι φορές που με εξουθενώνει, όμως είναι το τέλειο αγοράκι μου.

«Όχι παιχνίδια τώρα», λέω, όπως με γυροφέρνει. «Πήγαινε και ετοίμασε το μπάνιο σου, πλησιάζει η ώρα για ύπνο». Σηκώνει τα μάτια του προς τα πάνω και βογκάει, όμως, έστω κι απρόθυμα, τραβάει προς το μπάνιο.

«Γεια σου, γιε μου».

«Ευχαριστώ, μπαμπά», φωνάζει ο Άνταμ, με το σακίδιο να έχει σχεδόν γλιστρήσει από τον ώμο του καθώς κρατά ψηλά έναν πλαστικό δεινόσαυρο, «τα λέμε την άλλη εβδομάδα!»

«Την άλλη εβδομάδα;» Απορώ, κι ο Ίαν σκύβει το κεφάλι, έτσι που διακρίνω φευγαλέα τη φαλάκρα του που έχει μεγαλώσει. Περιμένει να απομακρυνθεί ο γιος μας.

«Ναι, ήθελα να σου μιλήσω γι' αυτό. Ξέρεις, πρότειναν στη Λίζα να μείνει σε ένα σπίτι στη νότια Γαλλία για ένα μήνα. Βλακεία θα ήταν να αρνηθεί».

«Και με τη δουλειά τι θα γίνει;» Αισθάνομαι λες κι έχω φάει ανάστροφη.

«Μπορώ να δουλεύω από εκεί για μια δυο εβδομάδες, και το υπόλοιπο διάστημα θα πάρω άδεια». Κόκκινα στίγματα εμφανίζονται στο πρόσωπό του, όπως τη μέρα που μου ανακοίνωσε ότι έφευγε. «Η Λίζα είναι έγκυος», μου ξεφουρνίζει. «Σκέφτηκε... σκεφτήκαμε δηλαδή πως θα ήταν ένας καλός τρόπος να αναπτύξει έναν ουσιαστικό δεσμό με τον Άνταμ πριν έρθει το μωρό. Δεν μπορεί να τον γνωρίσει καλά αν τον βλέπει μόνο κάθε δεύτερο Σαββατοκύριακο. Θα είναι και για τον ίδιο καλό. Η Λίζα δε θέλει να αισθάνεται παραμελημένος. Ούτε κι εγώ βέβαια».

Δεν έχω ακούσει λέξη, από το έγκυος και μετά. Η Λίζα είναι σχετικά καινούργιο πρόσωπο, ένα αόριστο όνομα στο μυαλό μου, κι όχι ένα κανονικό άτομο που πρόκειται να αποτελέσει τμήμα της ζωής μου από εδώ και στο εξής. Γύρω στους εννέα μήνες έχουν μαζί. Υπέθετα, κρίνοντας από τη συμπε-

ριφορά του Ίαν μετά το διαζύγιό μας, πως κόντευαν να τελειώσουν τα ψωμιά της. Θυμάμαι στο περίπου τον Ίαν να μου λέει πως αυτή η σχέση ήταν διαφορετική, όμως δεν το είχα πάρει στα σοβαρά. Έκανα λάθος. Είναι.

Θα γίνουν κανονική οικογένεια.

Η σκέψη αυτή είναι μια μαχαιριά στην ξαφνικά πικρόχολη και μαύρη καρδιά μου. Θα ζουν όλοι μαζί στο ίδιο σπίτι. Η Λίζα θα δρέψει τους καρπούς της σταθερής αναρρίχησης του Ίαν στην εταιρική ιεραρχία. Το μικρό μου διαμέρισμα φαντάζει ασφυκτικό. Γίνομαι άδικη, το ξέρω. Ο Ίαν πληρώνει τις δόσεις της υποθήκης κι ούτε μία φορά δε μου έχει κάνει φασαρία για τα χρήματα. Και πάλι, το τραύμα σαρώνει τη λογική μου και η σκέψη πως οι δυο τους θα μου πάρουν τον Άνταμ για ολόκληρο το καλοκαίρι, ώστε να ενισχυθεί ακόμα περισσότερο η ευτυχία τους, με κάνει να θολώσω, λες και η καρδιά μου έχει εκραγεί και όλο το αίμα πλημμύρισε τα μάτια μου.

«Όχι», λέω, προφέροντας τη λέξη σαν να φτύνω. «Δεν πρόκειται να έρθει». Δεν του εύχομαι *με το καλό*. Δε με νοιάζει καθόλου το μωρό που θα αποκτήσουν. Το μόνο που με ενδιαφέρει είναι το δικό μου παιδί.

«Μα, γιατί κάνεις έτσι, Λου, εσύ δεν είσαι τέτοιος άνθρωπος». Γέρνει στο κούφωμα της πόρτας και το μόνο που βλέπω προς στιγμήν είναι το στομάχι του. Πώς γίνεται αυτός να βρήκε μια σύντροφο, ένα ταίρι, κι εγώ να έχω μείνει ρέστη; Γιατί απέμεινα εγώ ολομόναχη, να περνάω τις μέρες μου σε μια ανιαρή εκδοχή της *Μέρας της μαρμότας*; «Θα τα περάσουμε τέλεια», συνεχίζει ο Ίαν. «Το ξέρεις. Κι εσύ θα μπορέσεις να ησυχάσεις λίγο».

Αναλογίζομαι τις τελευταίες σαράντα οκτώ ώρες. Το να ησυχάσω λίγο είναι το τελευταίο πράγμα που χρειάζομαι αυτή τη στιγμή.

«Όχι. Και να ξέρεις, έπρεπε πρώτα να έχεις συνεννοηθεί

μαζί μου». Μόνο το πόδι δε χτυπάω κάτω κι ακούγομαι σαν θυμωμένο παιδί, αλλά δεν μπορώ να συγκρατηθώ.

«Το ξέρω, συγγνώμη, αλλά να, μου ξέφυγε. Τουλάχιστον θα το σκεφτείς;» Δείχνει στενοχωρημένος. «Διακοπές έχει το παιδί. Ξέρω πως είναι δύσκολη περίοδος αυτή για σένα. Δε θα χρειάζεται να ψάχνεις νταντάδες όσο θα είσαι στη δουλειά και θα μπορέσεις να ξεκουραστείς. Θα μπορείς να βγαίνεις όποτε θέλεις. Να γνωρίσεις κόσμο».

Εννοεί κάποιον άντρα. Τέλεια. Αυτό ακριβώς έλειπε από το Σαββατοκύριακό μου. Ο οίκτος του πρώην μου που με απάτησε. Είναι η σταγόνα που κάνει το ποτήρι να ξεχειλίσει. Δεν μπαίνω καν στον κόπο να του πω ξανά όχι, μόνο του κλείνω την πόρτα κατάμουτρα, με δύναμη, αναγκάζοντάς τον να τιναχτεί προς τα πίσω για να μην τον χτυπήσει.

Χτυπάει το κουδούνι δύο φορές στη συνέχεια, όμως δεν του δίνω σημασία. Αισθάνομαι απαίσια. Αισθάνομαι θυμωμένη. Αισθάνομαι χαμένη. Και, το χειρότερο απ' όλα, είναι η αίσθηση πως δεν έχω κανένα δικαίωμα να αντιδρώ έτσι. Η Λίζα πιθανότατα είναι μια χαρά κοπέλα. Ο Ίαν δεν αξίζει να είναι δυστυχισμένος. Κι εγώ ούτε που υποψιαζόμουν πως ήμουν δυστυχισμένη πριν από εκείνο το βλαμμένο, μεθυσμένο φιλί. Ακουμπάω το κεφάλι μου στην πόρτα και προσπαθώ να αντισταθώ στην παρόρμηση να αρχίσω να το κοπανάω με δύναμη πάνω στο ξύλο, μπας και βάλω λίγο μυαλό.

«Μαμά;»

Γυρνάω προς τα εκεί. Ο Άνταμ με κοιτάζει από το καθιστικό αμήχανος.

«Λοιπόν, μπορώ να πάω στη Γαλλία;»

«Σου είπα να ετοιμάσεις το μπάνιο σου», αγριεύω, καθώς ο θυμός μου φουντώνει ξανά. Ο Ίαν δεν είχε κανένα δικαίωμα να μιλήσει στο παιδί για τις διακοπές πριν συνεννοηθεί μαζί μου. Γιατί πρέπει να είμαι εγώ πάντοτε η κακιά;

«Μα...»

«Στο μπάνιο. Κι αφού ρωτάς, όχι, δεν μπορείς να πας στη Γαλλία, και δεν ακούω κουβέντα».

Τότε με αγριοκοιτάζει, ένα τόσο δα θυμωμένο πλάσμα, καθώς τα λόγια μου του κατέστρεψαν όλα όσα είχε πλάσει με το μυαλό του. «Γιατί;»

«Επειδή αυτό αποφάσισα».

«Αυτός δεν είναι λόγος. Θέλω να πάω!»

«Μια χαρά λόγος είναι. Και δε θέλω αντιρρήσεις».

«Είναι χαζός λόγος! Κι εσύ είσαι χαζή!»

«Μη μου βγάζεις γλώσσα, Άνταμ. Πήγαινε τώρα να ετοιμάσεις το μπάνιο σου, κι απόψε δεν έχει παραμύθι». Δε μου αρέσει ο γιος μου όταν κάνει έτσι. Κυρίως, δε μου αρέσει ο εαυτός μου όταν κάνει έτσι.

«Δε θέλω παραμύθι! Θέλω να πάω στη Γαλλία! Ο μπαμπάς με θέλει μαζί του! Είσαι κακιά! Σε μισώ!»

Κρατάει έναν πλαστικό δεινόσαυρο, τον οποίο και μου πετάει, προτού φύγει θυμωμένος για να πάει στο μπάνιο. Ακούω την πόρτα να κλείνει με δύναμη. Δεν είμαι η μόνη που ξέρει πώς να κοπανήσει μια πόρτα. Σηκώνω το παιχνίδι και βλέπω το αυτοκόλλητο του Μουσείου Φυσικής Ιστορίας στο πόδι του.

Αυτό με κάνει να νιώσω ακόμα χειρότερα. Του υποσχόμουν εδώ και καιρό ότι θα πηγαίναμε, κι όλο και κάτι συνέβαινε και δεν προλάβαινα. Όταν έχεις να μεγαλώσεις μόνη σου ένα παιδί, είναι πολλά αυτά που δεν προλαβαίνεις να κάνεις.

Το μπάνιο του διαρκεί λίγο και δεν είναι ευχάριστο για κανέναν από τους δυο μας. Αγνοεί κάθε προσπάθειά μου να του εξηγήσω για ποιο λόγο θεωρώ πως αυτές οι διακοπές δεν είναι καλή ιδέα, όμως εκείνος με αγριοκοιτάζει κάτω από τα βρεγμένα μαλλιά του. Νιώθω λες κι από τα έξι του είναι ικανός να διακρίνει πότε του λέω ψέματα. Άλλωστε έχει λείψει κι άλλοτε για ένα μήνα. Ούτε και πιστεύω πραγματικά πως μία εβδομάδα θα ήταν καλύτερα, γιατί μπορεί να τον έπιανε νοσταλγία. Ούτε και πιστεύω πραγματικά πως ίσως ο μπα-

μπάς και η Λίζα να χρειάζονται τον χώρο τους τώρα που έρχεται το μωρό... είναι απλώς το ότι δε θέλω να χάσω το μοναδικό πράγμα που μου έχει απομείνει. *Αυτόν*. Δεν είναι σωστό να μου πάρει ο Ίαν και τον Άνταμ.

«Μισείς τον μπαμπά και τη Λίζα», γκρινιάζει, όπως τυλίγω το τέλειο κορμάκι του με μια μεγάλη πετσέτα. «Τους μισείς και θέλεις να τους μισήσω κι εγώ». Φεύγει θυμωμένος για το δωμάτιό του, αφήνοντάς με να γονατίζω στο πάτωμα του μπάνιου, με τα ρούχα μου βρεγμένα, κοιτάζοντάς τον καθώς απομακρύνεται, σοκαρισμένη. Αλήθεια, αυτό νομίζεις; Μακάρι να είχε παιδικά ξεσπάσματα συχνότερα. Μακάρι να έκλαιγε και να ούρλιαζε και να χτυπιόταν, παρά να κατεβάζει τα μούτρα κι ύστερα να μου πετάει αυτές τις φαρμακερές αλήθειες. *Από μικρό κι από τρελό...*

«Θέλεις να διαβάσουμε Χάρι Πότερ;» ρωτώ, όταν έχει φορέσει τις πιτζάμες του και η πετσέτα κρέμεται στο μπάνιο για να στεγνώσει.

«Όχι!»

«Είσαι σίγουρος;»

Δε με κοιτάζει, παρά μονάχα αγκαλιάζει τον αρκούδο του σφιχτά. Υπερβολικά σφιχτά. Τόση καταπιεσμένη οργή και στενοχώρια. Το πρόσωπό του είναι ακόμα σκοτεινό. Το μόνο που απομένει είναι να γυρίσει προς τα έξω το κάτω χέιλος του και να σταυρώσει τα μπράτσα.

«Θέλω να πάω στη Γαλλία με τον μπαμπά. Θέλω να φάω σαλιγκάρια. Και να κολυμπήσω στη θάλασσα. Δε θέλω να κάτσω εδώ και να πηγαίνω στη θερινή φύλαξη του σχολείου όσο εσύ θα λείπεις όλη μέρα στη δουλειά».

«Δε λείπω όλη μέρα στη δουλειά». Ο θυμός του με πληγώνει, το ίδιο και τα λόγια του, γιατί κρύβουν μέσα τους κάποια αλήθεια. Δεν έχω τη δυνατότητα να πάρω άδεια για να περάσουμε περισσότερο χρόνο μαζί, όπως κάποιες άλλες μαμάδες.

«Τον περισσότερο καιρό λείπεις». Ξεφυσά ελαφρά και

ξαπλώνει στο πλάι, γυρνώντας μου την πλάτη. Ο αρκούδος, ασφυκτικά αγκαλιασμένος, με κοιτάζει όπως ξεπροβάλλει από τον μικρό του ώμο, σχεδόν απολογητικά. «Δε θέλεις να πάω επειδή είσαι κακιά».

Απομένω να τον κοιτάζω για λίγο, και ξαφνικά νιώθω την καρδιά μου βαριά. Είναι αλήθεια. Όλα όσα είπε είναι αλήθεια. Ο Άνταμ θα περνούσε τέλεια στη Γαλλία. Κι άλλωστε μόλις τέσσερις εβδομάδες θα έλειπε, και σε πολλά πρακτικά θέματα η ζωή μου θα ήταν πολύ ευκολότερη. Όμως η σκέψη με σφάζει, σαν μαχαιριά στα σωθικά. Ευκολότερη, ναι, αλλά και πολύ πιο άδεια.

Παρά την παγερή του στάση, καθώς συνεχίζει να μου έχει γυρισμένη την πλάτη, σκύβω και τον φιλάω στο κεφάλι, παραβλέποντας το πόσο σφιγμένος είναι όταν τον αγγίζω. Ρουφάω με λαχτάρα τη θαυμάσια μυρωδιά της καθαριότητας που είναι χαρακτηριστικά δική του. Δε θα πάψω ποτέ να είμαι η μητέρα του, υπενθυμίζω στον εαυτό μου. Η Λίζα δε θα με υποκαταστήσει ποτέ.

«Θα το σκεφτώ», λέω, πολύ σιγανά, από το κατώφλι, προτού σβήσω το φως. Το σωστό θα ήταν να του επιτρέψω να πάει. Το ξέρω αυτό, όμως και πάλι θέλω να βάλω τα κλάματα καθώς γεμίζω ένα ποτήρι με κρασί και κάθομαι βαριά στον καναπέ. Ένας ολόκληρος μήνας. Τόσο πολλά μπορούν να αλλάξουν μέσα σε αυτό το διάστημα. Ο Άνταμ θα γυρίσει ψηλότερος, σίγουρα. Αυτή η υπέροχη περίοδος που εξακολουθεί να θέλει αγκαλίτσες και να με πιάνει από το χέρι και να χαίρεται που είναι το μωράκι μου θα έχει λιγοστεύει. Πριν το καταλάβω, θα έχω μπροστά μου έναν έφηβο, και τα αποψινά δεν είναι παρά μια πρόγευση αυτής της εποχής. Κι ύστερα θα μεγαλώσει και θα φύγει να ζήσει τη ζωή του, κι εγώ κατά πάσα πιθανότητα θα είμαι ακόμα εδώ, σε αυτό το σκατένιο διαμέρισμα, παλεύοντας να τα βγάλω πέρα σε μια πανάκριβη πόλη, με μια χούφτα φίλους που θα βλέπω μία στις

τόσες. Ξέρω ότι υπερβάλλω πάνω στα νεύρα μου, και ότι στην πραγματικότητα ακόμα δυσκολεύομαι να επεξεργαστώ τη λέξη *έγκυος* και την επίδραση που θα έχει στη ζωή μου. Δεν περίμενα πως ο Ίαν θα έκανε και άλλα παιδιά. Ακόμα και όταν ήμασταν μαζί, δεν το έβλεπε με ιδιαίτερο ενθουσιασμό.

Ήμουν η δοκιμαστική του γυναίκα, συνειδητοποιώ. Ο Άνταμ κι εγώ ήμασταν η δοκιμαστική του οικογένεια. Όταν υφανθεί η ιστορία της ζωής του, εμείς θα είμαστε μόνο τα πρώτα νήματα. Δε θα είμαστε το χρώμα.

Είναι μια αλλόκοτη και στενάχωρη σκέψη, και δε μου αρέσουν οι αλλόκοτες και στενάχωρες σκέψεις, οπότε πίνω κι άλλο κρασί κι ύστερα σχεδιάζω πώς θα γεμίσω με διασκεδαστικά πράγματα εκείνες τις εβδομάδες. Θα μπορούσα να πάω κάπου, ένα Σαββατοκύριακο. Θα μπορούσα να αρχίσω τρέξιμο. Να χάσω αυτά τα τρία κιλά που έχουν εγκατασταθεί στην κοιλιά και στα μπούτια μου. Να φορέσω ψηλοτάκουνα. Να γίνω μια άλλη. Είναι πολλά αυτά που πρέπει να χωρέσω σε ένα μήνα, αλλά είμαι διατεθειμένη να το προσπαθήσω. Ή τουλάχιστον είμαι διατεθειμένη να το προσπαθήσω ενώ κατεβάζω μισό μπουκάλι κρασί. Πριν προλάβω να αλλάξω γνώμη, στέλνω γραπτό μήνυμα στον Ίαν και τον ενημερώνω πως είμαστε εντάξει με τις διακοπές. Ο Άνταμ μπορεί να πάει. Το μετανιώνω σχεδόν αμέσως, όμως ουσιαστικά δεν έχω άλλη επιλογή. Ο Άνταμ δε θα με συγχωρέσει αν αρνηθώ, ούτε και μπορώ να τον εμποδίσω να είναι μέλος και εκείνης της οικογένειας. Αν προσπαθήσω να τον κρατήσω μόνο για μένα, το μόνο που θα καταφέρω είναι να τον διώξω από κοντά μου. Αισθάνομαι πιο δυνατή όταν είμαι λιγάκι πιωμένη. Αυτή τη στιγμή μού φαίνεται πως τα έχω σκεφτεί όλα μια χαρά.

Αργότερα, ξυπνάω στα σκοτάδια, δίπλα στο κρεβάτι του Άνταμ. Η ανάσα μου βγαίνει αλαφιασμένη καθώς ο κόσμος

κατακάθεται γύρω μου. Το παιδί κοιμάται βαθιά, με το ένα μπράτσο περασμένο πάντοτε γύρω από τον ταλαιπωρημένο, φθαρμένο αρκούδο του. Κάθομαι και τον παρατηρώ για λίγο, αφήνοντας την ηρεμία του να γίνει και δική μου. Αλήθεια, πώς του φαίνομαι εκείνες τις φορές που ξυπνάει και με βλέπει; Σαν μια τρελή άγνωστη που θυμίζει κάπως τη μαμά του; Για ένα αγοράκι που δεν ταλαιπωρήθηκε ποτέ από εφιάλτες, σίγουρα θα είναι στενάχωρη κατάσταση, όσο κι αν λέει πως δεν τον πειράζει.

Ίσως να με βοηθούσε κάπως η ψυχοθεραπεία να αντιμετωπίσω τους εφιάλτες μου. Κάποια στιγμή μπορεί και να πάω. *Να ξαπλώσω στον καναπέ, γιατρέ; Θα έρθετε να μου κάνετε παρέα; Ω, όχι, φυσικά, είστε παντρεμένος. Ίσως θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για τα δικά σας προβλήματα.*

Δεν καταφέρνω ούτε να χαμογελάσω. Ο Άνταμ θα λείψει για ένα μήνα. Η Λίζα είναι έγκυος. Ο κόσμος έχει αρχίσει να με προσπερνά. Σέρομαι ανάμεσα στα ελαφρώς νοτισμένα από τον ιδρώτα σεντόνια μου και προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου να το πάρει απόφαση. Θα μπορούσα να βρίσκομαι σε χειρότερη θέση. Τουλάχιστον αυτό που συνέβη με τον Ντέιβιντ αποδεικνύει ότι εξακολουθούν να υπάρχουν άντρες που βρίσκω γοητευτικούς. Και, το σημαντικότερο, άντρες που βρίσκουν εμένα γοητευτική. Παρηγοριά στον άρρωστο, και τα λοιπά.

Παρά τη μεταμεσονύχτια ψυχολογική τόνωση και την απόλυτη ευτυχία και αγάπη που ακτινοβολεί το πρόσωπο του Άνταμ μόλις του ανακοινώνω ότι θα πάει στη Γαλλία, εξακολουθώ να αισθάνομαι απαίσια όπως τον παρακολουθώ να τρέχει μέσα από το πλήθος των παιδιών που συνωστίζονται στις πόρτες του σχολείου, χωρίς να ρίξει ούτε μία ματιά προς τα πίσω. Κανονικά, αυτό με χαροποιεί. Μου αρέσει που είναι

ένα παιδί με αυτοπεποίθηση. Σήμερα όμως αυτή η ταχύτητα λήθη φαντάζει συμβολική, αντιπροσωπεύει ολόκληρο το μέλλον μου. Όλοι τρέχουν προς τα εμπρός κι εγώ βρίσκομαι στην απέξω, να αποχαιρετώ ανθρώπους που δε στρέφουν πια πίσω το βλέμμα τους, κι απομένω ολομόναχη. Αναλογίζομαι λίγο αυτό που σκέφτηκα και το βρίσκω τόσο μελοδραματικό ώστε δεν μπορώ παρά να γελάσω. Ο Άνταμ πήγε στο σχολείο, ακριβώς όπως κάνει κάθε μέρα. Και τι έγινε που ο Ίαν είναι ευτυχισμένος; Το ότι είναι ο Ίαν ευτυχισμένος δε σημαίνει ότι εγώ πρέπει να είμαι δυστυχισμένη. Και πάλι, εκείνη η λέξη, *έγκυος*, με πλακώνει, σαν ένα βάρος που δεν μπορώ να αποτινάξω, ενώ τα μάτια μου πονάνε από την κούραση. Δεν κατάφερα να κοιμηθώ ξανά.

Περιτριγυρισμένη από τις τσιρίδες και τα γέλια των παιδιών και τη φλυαρία των μαμάδων του Βόρειου Λονδίνου, εύχομαι να μπορούσα, παρά το *θέμα με τον Ντέβιντ*, να πάω στη δουλειά σήμερα. Αναλογίζομαι τα βαρετά πράγματα που πρέπει να τακτοποιήσω προτού σχολάσει ο Άνταμ, και δε με εκπλήσσει που το καθάρισμα του μπάνιου δε μου φαίνεται κάτι που θα βελτιώσει θεαματικά τη διάθεσή μου. Ίσως θα μπορούσα να αγοράσω στον Άνταμ ένα καινούργιο μαγιό και καλοκαιρινά ρούχα για να τα πάρει μαζί του. Είμαι σίγουρη πως ο Ίαν το έχει στα υπόψη του, όμως θέλω να συμμετάσχω κι εγώ λιγάκι σε αυτές τις οικογενειακές διακοπές στις οποίες δεν είμαι προσκεκλημένη.

Σκέφτομαι κάποια στιγμή να αγοράσω τίποτε μωρουδιακά ρούχα, δώρο για τη Λίζα, όμως πραγματικά ακόμα δεν είμαι έτοιμη για ένα τέτοιο βήμα. Δεν έχω καμία απολύτως σχέση με το μωρό που περιμένουν. Άλλωστε γιατί να θέλει κι εκείνη το οποιοδήποτε δώρο από την πρώην του συντρόφου της; Τη μητέρα του πρώτου παιδιού; Την ατελή σχέση. Αλήθεια, τι της έχει πει ο Ίαν για μένα; Πόσες ευθύνες μου φόρτωσε για το τέλος του γάμου μας;

Μόλις εξαφανίζεται ο Άνταμ μέσα στο σχολείο, σκύβω το κεφάλι και φεύγω με γοργό βήμα, καθώς δεν έχω καμία διάθεση να μπλέξω σε κουβέντες για καλοκαιρινές διακοπές με τις άλλες μητέρες, κι επίσης φοβάω για ένα τσιγάρο και θέλω να στρίψω στην επόμενη γωνία προτού το ανάψω. Τα ρούχα μου πιθανότατα μυρίζουν τσιγαρίλα, ούτως ή άλλως, όμως δε μου χρειάζονται τα βλέμματα αποδοκιμασίας μπροστά στο σχολείο.

Αισθάνομαι τη σύγκρουση πριν ακόμα συνειδητοποιήσω τι συνέβη. Ένα ξαφνικό τίναγμα στο κεφάλι μου, ο γδούπος ενός σώματος πάνω στο δικό μου, ένα επιφώνημα έκπληξης κι ύστερα παραπατάω προς τα πίσω. Καταφέρνω να διατηρήσω την ισορροπία μου, κάτι που δεν ισχύει για την άλλη γυναίκα. Βλέπω πρώτα τα παπούτσια της, τα πόδια της πεδικλωμένα στο έδαφος. Διακριτικό, χαμηλό τακούνι, κρεμ γόβες. Άγδαρτες. Περνάω στον αυτόματο πιλότο, την πιάνω και προσπαθώ να τη βοηθήσω να σηκωθεί.

«Λυπάμαι πολύ, δεν έβλεπα πού πήγαινα», δικαιολογούμαι.

«Όχι, εγώ φταίω», μουρμουράει εκείνη, μια φωνή που για κάποιο λόγο μού φέρνει στο μυαλό μαλλί της γριάς. «Δεν πρόσεχα».

«Εντάξει, φταίμε και οι δύο», λέω και χαμογελάω. Μόνο όταν στέκεται, αρχοντικά λεπτή και ψηλή, συνειδητοποιώ έντρομη ποια είναι. Είναι *αυτή*.

«Εσύ είσαι», λέω. Τα λόγια μού ξεφεύγουν πριν προλάβω να τα σταματήσω. Το πρωινό μου πέρασε από το κακό στο τραγικά χειρότερο, και το πρόσωπό μου έχει πάρει φωτιά. Η γυναίκα με κοιτάζει σαστισμένη.

«Συγγνώμη, γνωριζόμαστε;»

Εκμεταλλεύομαι την άφιξη ενός μικρού κοπαδιού βρεφικών καροτσιών που ανηφορίζουν από το σχολείο ώστε να κρύψω την αμηχανία μου, και μέχρι να μας προσπεράσουν, καταφέρνω να χαμογελάσω, ευελπιστώ πειστικά. «Όχι, δεν έχουμε

γνωριστεί. Όμως εργάζομαι στο γραφείο του άντρα σου. Κάποιες μέρες δηλαδή. Έτυχε να δω τη φωτογραφία σου εκεί».

«Είσαι στο ίδιο γραφείο με τον Ντέιβιντ;»

Γνέφω καταφατικά. Μου αρέσει το ότι δε θεωρεί δεδομένο πως είμαι υφιστάμενή του.

«Τώρα μόλις τον άφησα εκεί. Σκέφτηκα να κάνω έναν περπάτο», λέει. «Τελικά, ο κόσμος είναι μικρός».

Χαμογελάει ξανά, και είναι πραγματικά πανέμορφη. Η φευγαλέα εικόνα της που είχα συγκρατήσει πραγματικά την αδικούσε –δικαιολογούμαι βέβαια, καθώς εκείνη την ώρα τρεπόμουν σε πανικόβλητη φυγή προς την τουαλέτα– και ήθελα να ελπίζω πως απλώς έβγαινε καλή στις φωτογραφίες. Όμως όχι. Αισθάνομαι σαν ένας συμπαγής σωρός από μπάζα δίπλα της, κι αμέσως πιάνω μια τούφα πίσω από το αυτί μου, λες κι αυτό θα με βοηθήσει να γίνω πιο ευπαρουσίαστη.

Φοράω ένα παλιό τζιν παντελόνι κι ένα φούτερ με κουκούλα, με μια στάμπα από τσάι στο μανίκι, και δεν μπήκα καν στον κόπο να περάσω το βουρτσάκι της μάσκαρας πάνω από τα μάτια μου προτού βγω από το διαμέρισμα. Εκείνη δείχνει αβίαστα κομψή, με τα μαλλιά πιασμένα σε έναν χαλαρό κότσο, ντυμένη με ένα λεπτό πράσινο πουλόβερ πάνω από ένα ανοιχτό πράσινο λινό παντελόνι. Είναι μια παστέλ οπτασία, που κανονικά θα έπρεπε να φαντάζει υπερβολική, κι όμως δεν είναι έτσι. Ανήκει στον Νότο της Γαλλίας, πάνω σε κάποιον γιοτ. Είναι νεότερη από εμένα, ίσως να μην έχει πατήσει καν τα τριάντα, όμως δείχνει ώριμη. Εγώ έχω τα χάλια μου. Με τον Ντέιβιντ σίγουρα θα είναι πανέμορφο ξευγάρι.

«Είμαι η Αντέλ», λέει. Ακόμα και το όνομά της είναι εξωτικό.

«Λουίζ. Συγγνώμη για την εμφάνιση. Τα πρωινά τρέχουμε πανικόβλητοι, και όταν δεν εργάζομαι συνήθως προτιμώ να περνάω εκείνη την έξτρα μισή ώρα στο κρεβάτι».

«Μα, τι λες τώρα», απαντά εκείνη. «Μια χαρά είσαι». Κο-

μπιάζει προς στιγμήν, κι ετοιμάζομαι να την προλάβω, καθώς φαίνεται να ψάχνει τρόπο να με αποχαιρετήσει ώστε να συνεχίσει την ημέρα της, όταν ξαφνικά προσθέτει: «Κοίτα, δε φαντάζομαι να έχεις διάθεση να πιούμε έναν καφέ; Είμαι σίγουρη πως είδα μια καφετέρια εδώ παραπάνω, στη γωνία».

Καθόλου καλή ιδέα. Το ξέρω αυτό. Όμως με κοιτάζει με τόση ελπίδα, κι η περιέργειά μου αποδεικνύεται ακαταμάχητη. Έχω μπροστά μου τη σύζυγο του *άντρα από το μπαρ*. Ο Ντέιβιντ είναι παντρεμένος με αυτό το πανέμορφο πλάσμα κι όμως με φίλησε. Η λογική μου λέει να βρω μια δικαιολογία και να εξαφανιστώ, όμως φυσικά δεν το κάνω.

«Ένας καφές θα ήταν ό,τι πρέπει. Όχι όμως σε εκείνο το μαγαζί. Μέσα σε δέκα λεπτά θα κατακλυστεί από μαμάδες από το σχολείο, και δεν τις έχω καμία όρεξη. Εκτός κι αν έχεις όρεξη να πιεις τον καφέ σου ακούγοντας μωρά να τσιρίζουν και να κλαίνε εν χορώ».

«Όχι, δε θα το έλεγα», απαντά γελώντας. «Λοιπόν, τράβα μπρος και ακολουθώ».

Καταλήγουμε στην αυλή του Costa Coffee, έχοντας μπροστά μας δυο φλιτζάνια καπουτσίνο και δυο κομμάτια κέικ καρότου, που η Αντέλ επέμενε να κεράσει. Η πρωινή ψύχρα σκορπίζει τώρα που κοντεύει δέκα, κι ο ήλιος είναι ζεστός: μισοκλείνω τα μάτια, καθώς στέκει χαμηλά, φωτεινός, λίγο πάνω από τον ώμο της. Ανάβω τσιγάρο και της προσφέρω ένα, όμως δεν καπνίζει. Φυσικά και δεν καπνίζει. Γιατί να καπνίζει; Πάντως δε δείχνει να την ενοχλεί το τσιγάρο μου, και συζητάμε ευγενικά, καθώς τη ρωτάω πώς της φαίνεται η γειτονιά. Απαντά ότι το καινούργιο τους σπίτι είναι υπέροχο, όμως σκέφτεται να αλλάξει τη διακόσμηση σε κάποια δωμάτια, να τα φωτίσει λίγο, και αυτό το πρωινό σχεδίαζε να πάει και να συγκεντρώσει μερικούς καταλόγους με δείγματα χρωμάτων. Με πληροφορεί ότι η γάτα τους πέθανε, πράγμα που δεν ήταν ιδανικό σε μια τέτοια μεταβατική περίοδο,

όμως, τώρα που ο Ντέιβιντ έχει ξεκινήσει στη δουλειά, μπαίνουν κι αυτοί σταδιακά σε μια σειρά. Λέει πως εξακολουθεί να προσπαθεί να βρει τα πατήματά της. Να συνηθίσει στην καινούργια περιοχή. Ό,τι λέει είναι χαριτωμένο, με μια υποψία αφοπλιστικής συστολής. Είναι υπέροχη. Εγώ θα προτιμούσα να ήταν φρικτή ή γκρινιαρά, όμως δεν είναι. Αισθάνομαι απαίσια γι' αυτό που συνέβη με τον Ντέιβιντ, και κανονικά θα έπρεπε να θέλω να εξαφανιστώ από μπροστά της, όμως είναι γοητευτικότητα. Είναι εκείνο το είδος ανθρώπου που δεν μπορείς να σταματήσεις να κοιτάξεις. Ένα πράγμα σαν τον Ντέιβιντ.

«Έχετε φίλους στο Λονδίνο;» ρωτάω. Το θεωρώ περίπου δεδομένο. Σχεδόν όλοι έχουν κάποιους φίλους από τα παλιά στην πρωτεύουσα – παλιούς συμμαθητές ή συμφοιτητές, τα άτομα που προσθέτεις συνήθως στη λίστα των φίλων σου στο Facebook. Ακόμα κι αν δεν είναι η γενέτειρά σου, είναι μια πόλη στην οποία όλο και κάποιοι γνωστοί θα καταλήξουν.

«Όχι». Γνέφει αρνητικά και σηκώνει ελαφρά τους ώμους της, δαγκώνοντας φευγαλέα το κάτω χείλος της καθώς αποστρέφει το βλέμμα της. «Ποτέ μου δεν είχα ιδιαίτερα πολλούς φίλους. Είχα κάποτε έναν κολλητό...» Η φωνή της σβήνει, και για μια στιγμή έχω την αίσθηση πως δε θυμάται καν ότι βρίσκομαι εδώ, όμως ύστερα το βλέμμα της εστιάζει και πάλι επάνω μου, οπότε αλλάζει θέμα, αφήνοντας εκείνη την ιστορία στη μέση. «Καταλαβαίνεις. Τα φέρνει αλλιώς η ζωή». Σηκώνει τους ώμους της. Αναλογίζομαι τα απομεινάρια από δικές μου φιλίες και καταλαβαίνω απόλυτα τι εννοεί. Οι κοινωνικοί κύκλοι μικραίνουν καθώς μεγαλώνεις.

«Γνώρισα τις συζύγους των συνεταίρων και μου φάνηκαν πολύ συμπαθητικές», συνεχίζει, «όμως οι περισσότερες είναι πολύ μεγαλύτερες από μένα. Μου πρότειναν αρκετές φορές να τις βοηθήσω σε διάφορες φιλανθρωπικές οργανώσεις».

«Καλή είναι η φιλανθρωπία», λέω, «αλλά δε συγκρίνεται

με μια ωραία βραδιά στην παμπ». Ακούγομαι λες και η ζωή μου κατακλύζεται από εξόδους, κι όχι από μοναχικές βραδιές, όπως συμβαίνει στην πραγματικότητα, και προσπαθώ να μη σκέφτομαι την τελευταία φορά που βγήκα και ήταν πραγματικά όμορφα. *Φιλήθηκες με τον άντρα της*, υπενθυμίζω στον εαυτό μου. *Δεν μπορεί να γίνετε φίλες*.

«Ευτυχώς που σε πέτυχα», λέει και χαμογελάει, προτού φάει μια μπουκιά από το κέικ της. Τρώει με όρεξη, οπότε αισθάνομαι λιγότερο άσχημα όταν βάζω κι εγώ κάτω το δικό μου.

«Σκέφτεσαι να ψάξεις για δουλειά;» τη ρωτάω. Εν μέρει για εγωιστικούς λόγους. Έτσι και θελήσει να εργαστεί μαζί με τον άντρα της, την έκατσα τη βάρκα.

Γνέφει αρνητικά. «Ξέρεις, πέρα από μερικές εβδομάδες που εργάστηκα σε ένα ανθοπωλείο πριν από χρόνια, κι είναι μια εμπειρία που προτιμώ να μη σκέφτομαι, δεν είχα ποτέ μου δουλειά. Πράγμα που μάλλον σου ακούγεται ανόητο, και πράγματι είναι παράξενο, και κάπως ντροπιαστικό, όμως, να...» Διοτάζει για λίγο. «Κοίτα, είχα ορισμένα προβλήματα όταν ήμουν μικρότερη, συνέβησαν κάποια πράγματα που χρειάστηκε να ξεπεράσω, κι αυτό πήρε ένα διάστημα, και τώρα δε θα ήξερα από πού να ξεκινήσω για να χτίσω κάτι που θα μπορούσες να το πεις καριέρα. Ο Ντέιβιντ πάντοτε με φρόντιζε. Χρήματα έχουμε, μα, ακόμα κι αν κατάφερνα να βρω μια δουλειά, θα αισθανόμουν σαν να την έκλεβα από κάποιον που τη χρειάζεται και πιθανότατα θα μπορούσε να την κάνει πολύ καλύτερα απ' ό,τι εγώ. Σκέφτηκα πως ίσως να κάνουμε παιδιά, όμως δεν έτυχε. Όχι ακόμα δηλαδή».

Είναι παράξενο να ακούω το όνομά του από τα χείλη της. Δε θα έπρεπε, όμως είναι. Ελπίζω να μην ετοιμάζεται να μου πει πόσο σκληρά προσπαθούν να αποκτήσουν παιδιά, γιατί αυτό μπορεί και να με κάνει να σαλτάρω, όμως αλλάζει θέμα συζήτησης και επιλέγει να με ρωτήσει για τη ζωή μου, για

τον Άνταμ. Ανακουφισμένη που συζητά για κάτι που δεν έχει σχέση με τον Ντέιβιντ, πράγματα άσχετα με εγκυμοσύνες, σύντομα έχω αρχίσει να της αφηγούμαι τη συνοπτική και όχι τόσο συνοπτική ιστορία μου, έτσι όπως κάνω συνήθως –εντελώς ανοιχτά, υπερβολικά νωρίς–, φροντίζοντας ώστε τα χειρότερα σημεία να ακούγονται αστεία και τα καλύτερα ακόμα πιο αστεία, κι η Αντέλ γελάει, ενώ εγώ καπνίζω κι άλλο, καθώς περιγράφω χειρονομώντας τα του γάμου και του διαζυγίου μου και την ιστορία με τις υπονοβασίες και τους εφιάλτες και το πόσο γούστο έχει να μεγαλώνεις ένα παιδί μόνη σου, κι όλα αυτά δοσμένα μέσα από κωμικά περιστατικά.

Στις έντεκα και μισή, κι ενώ με κάποιον τρόπο έχουν καταφέρει να περάσουν δύο ώρες χωρίς να το καταλάβω, μας διακόπτει ο ήχος ενός παλιού Nokia, οπότε η Αντέλ σπεύδει να βγάλει το κινητό από την τσάντα της.

«Γεια», λέει, ενώ μου ζητά συγγνώμη βουβά. «Ναι, μια χαρά είμαι. Βγήκα να συγκεντρώσω μερικά δειγματολόγια για τα δωμάτια. Σκέφτηκα να πιω έναν καφέ στα γρήγορα. Ναι, το θυμάμαι. Ναι, τέτοια ώρα θα έχω γυρίσει».

Ο Ντέιβιντ είναι, σίγουρα. Σε ποιον άλλο θα μπορούσε να μιλάει; Θέλει να τελειώνει στα γρήγορα με το τηλεφώνημα, κρατά το κεφάλι της γερμένο προς τα κάτω καθώς μιλά σιγανά στο κινητό, λες και βρίσκεται στο τρένο και δε θέλει να την ακούσουν όλοι. Το τηλεφώνημα έχει λήξει όταν συνειδητοποιώ ότι δε με ανέφερε, πράγμα που μοιάζει λιγάκι παράξενο.

«Αυτό δεν είναι κινητό», σχολιάζω, κοιτάζοντας το μικρό μαύρο τούβλο. «Σε μουσείο είναι η θέση του. Πόσο παλιό είναι;»

Η Αντέλ κοκκινίζει, όχι όπως εγώ, λες και βγάλω σπυριά, μόνο ένα πλούσιο ροδοκόκκινο χρώμα ανθίζει πάνω στη σταρένια επιδερμίδα της. «Κάνει τη δουλειά του. Ξέρεις κάτι, να ανταλλάξουμε νούμερα. Θα ήταν ωραία να ξαναβρεθούμε κάποια στιγμή».

Από ευγένεια το λέει, φυσικά, οπότε της δίνω τον αριθμό μου κι εκείνη τον πληκτρολογεί προσεκτικά. Σιγά μην ξαναβρεθούμε. Είμαστε τελείως διαφορετικές. Μετά το τηλεφώνημα, είναι πιο μαζεμένη, και κάποια στιγμή παίρνουμε τα πράγματά μας για να φύγουμε. Μου είναι αδύνατον να σταματήσω να την κοιτάζω. Μοιάζει με ντελικάτο, αιθέριο πλάσμα. Οι κινήσεις της είναι κομψές και ακριβείς. Παρότι σωριάστηκε στον δρόμο, η εμφάνισή της παραμένει άψογη.

«Λοιπόν, χάρηκα πολύ για τη γνωριμία», της λέω. «Θα προσπαθήσω να μη σε γκρεμίσω την επόμενη φορά. Καλή τύχη με τη διακόσμηση». Η στιγμή που μας έφερε κοντά έχει περάσει, και τώρα είμαστε δυο περίπου αμήχανες, περίπου γνωστές.

«Κι εγώ χάρηκα», λέει, και ξαφνικά η μία παλάμη της αγγίζει τη δική μου. «Ειλικρινά». Μια κοφτή ανάσα, διστακτική. «Το ξέρω πως θα σου ακουστεί ανόητο...» Μοιάζει νευρική, σαν ένα ανάστατο, τραυματισμένο πουλί. «Όμως θα προτιμούσα να μην ανέφερεις στον Ντέιβιντ ότι καθίσαμε εδώ. Για καφέ. Δηλαδή, ίσως να ήταν ευκολότερο αν δεν του ανέφερεις καν ότι γνωριστήκαμε. Ξέρεις, είναι κάπως περίεργος σε ό,τι έχει να κάνει με τις αποστάσεις ανάμεσα στην επαγγελματική και την προσωπική ζωή. Προτιμά να...» Αναζητά την κατάλληλη λέξη. «Τις διαχωρίζει. Δε θα ήθελα να σκεφτεί ότι... Τέλος πάντων, θα ήταν απλούστερο αν δεν του έκανες καμία νύξη».

«Φυσικά», απαντώ, αν και εκπλήσσομαι. Έχει δίκιο, ακούγεται ανόητο... όχι ανόητο δηλαδή, αλλά παράξενο. Ο Ντέιβιντ είναι τόσο χαλαρός και γοητευτικός. Γιατί να τον ενοχλήσει; Μα, κι αν πράγματι τον ενοχλούσε κάτι τέτοιο, τι σόι γάμος είναι αυτός; Εγώ θα περίμενα πως θα χαιρόταν αν η γυναίκα του έκανε μια φίλη. Κατά έναν περίεργο τρόπο όμως, αισθάνομαι ανακουφισμένη. Μάλλον θα ήταν καλύτερο και για μένα αν δεν το ήξερε. Μπορεί να νομίζει πως είμαι κα-

μιά παλαβή που τους έχω βάλει στο μάτι έτσι και εμφανιστώ αύριο στη δουλειά και του ανακοινώσω χαλαρά πως ήπια καφέ με τη γυναίκα του. Εγώ, μια φορά, αυτό θα σκεφτόμουν.

Μου χαμογελάει, κι αμέσως διακρίνω την ανακούφιση που την κατακλύζει, καθώς οι ώμοι της χαλαρώνουν και κατεβαίνουν δυο πόντους, ήρεμοι και πάλι.

Αφού φεύγει, επιστρέφω στο διαμέρισμα για να αναμετρηθώ με το τρίψιμο του μπάνιου. Σκέφτομαι πως ήταν καλό που τη γνώρισα. Τη συμπαθώ. Έτσι μου φαίνεται δηλαδή. Είναι γλυκιά χωρίς να γίνεται φορτική. Δείχνει ειλικρινής. Καθόλου ψηλομύτα, όπως περίμενα από τις φωτογραφίες της. Ίσως τώρα που την ξέρω να πάψω να βρίσκω τον άντρα της τόσο κούκλο. Ίσως καταφέρω να πάψω να σκέφτομαι εκείνο το φιλί. Με πιάνουν ξανά φρικτές ενοχές. Είναι τόσο καλή. Όμως δε θα μπορούσα να της το πω, σωστά; Δε μου πέφτει λόγος για το τι συμβαίνει στον γάμο τους. Άλλωστε το πιθανότερο είναι πως δε θα μιλήσουμε ποτέ ξανά.

ANTEA

Είχα ξεχάσει την αίσθηση της ευτυχίας. Τόσο καιρό τα πάντα περιστρέφονταν γύρω από την ευτυχία του Ντέιβιντ – πώς να σταματήσω τη δυσθυμία του, πώς να τον αποτρέψω από το να πίνει, πώς να τον κάνω να με αγαπήσει–, ώστε κάπου στην πορεία η δική μου ευτυχία πέρασε στο περιθώριο. Ακόμα και το ότι έχω τον Ντέιβιντ έχει πάψει να με κάνει ευτυχισμένη. Κι αυτό είναι κάτι που νόμιζα πως ήταν αδύνατον.

Τώρα όμως μέσα μου αστράφτουν πυροτεχνήματα. Εκρήξεις χρωμάτων και χαράς. Τώρα έχω τη Λουίζ. Ένα καινούργιο μυστικό. Είναι αστεία κι έξυπνη. Μια δροσερή πνοή αέρα, μετά τους άνδρους ανέμους του περιορισμένου ενδιαφέροντος που παρουσίαζαν οι σύζυγοι αμέτρητων συναδέλφων του Ντέιβιντ. Είναι ομορφότερη απ' ό,τι νομίζει, κι αν έχανε δυο τρία κιλά, θα είχε θαυμάσια σιλουέτα. Όχι λιγνή κι αγορίστικη, σαν τη δική μου, αλλά γεμάτη καμπύλες και θηλυκότητα. Είναι και ζόρικη, καταφέρνει να γελάει με πράγματα που της έχουν συμβεί για τα οποία άλλοι άνθρωποι θα επιζητούσαν την κατανόηση ή τον οίκτο των άλλων. Είναι πραγματικά υπέροχη.

Δε δίνω ιδιαίτερη προσοχή στους καταλόγους των χρωμάτων που κοιτάζω για τον τοίχο του μπάνιου – διάφορες απο-

χρώσεις του πράσινου με αντίστοιχα ακριβά ονόματα. *Κύματα του Νείλου, Κυπαρισσί της Τοσκάνης, Πράσινο της Άνοιξης, Λαδής Καπνός*. Κανενός το χρώμα δε θα μπορούσες να το μαντέψεις από το όνομα και μόνο. Όλα μου αρέσουν. Όλα μαζί στη σειρά θα μπορούσαν να είναι φύλλα δέντρων σε κάποιο δάσος. Δεν μπορώ να καταλήξω σε ένα όμως, ο εγκέφαλός μου δεν καταφέρνει να εστιάσει στο ντεκόρ, καθώς κατακλύζεται από σκέψεις για όλα αυτά τα πράγματα που μπορούμε να κάνουμε μαζί η Λουίζ κι εγώ.

Η Λουίζ εργάζεται μόνο τρεις ημέρες την εβδομάδα. Επομένως, έχει άφθονο χρόνο για μικρές γυναικείες αποδράσεις. Στο γυμναστήριο ίσως. Ναι, σίγουρα. Μπορώ να τη βοηθήσω να χάσει εκείνα τα παραπανίσια κιλά και να σφιίξει. Ίσως καταφέρω να την πείσω να κόψει και το κάπνισμα. Αυτό θα της έκανε καλό, συν το ότι δε με παίρνει να μυρίζουν τα μαλλιά μου και τα ρούχα μου τσιγαρίλα. Κάτι τέτοιο θα μας πρόδιδε. Ο Ντέιβιντ θα καταλάβαινε πως απέκτησα καινούργια φίλη κι αυτό δε θα του άρεσε.

Μπορούμε να πίνουμε κρασί παρέα στον κήπο ή ίσως σε κάποιο από εκείνα τα χαριτωμένα μπιστρό στο Μπρόντγουεϊ, να τα λέμε και να γελάμε, όπως κάναμε σήμερα. Θέλω να μάθω τα πάντα για εκείνη. Ήδη με έχει γοητεύσει. Χάνομαι στη σκέψη του πόσο όμορφα θα περάσουμε μαζί.

Αφήνω τα μεταλλικά κουτιά της μπογιάς σε μια άκρη και πηγαίνω να ετοιμάσω ένα ρόφημα μέντας. Ρίχνω ένα από τα χάπια του Ντέιβιντ στο σιφόνι του νεροχύτη και ανοίγω το νερό για να σιγουρευτώ ότι δε θα μείνει κανένα ίχνος του.

Παίρνω το ρόφημά μου στον κήπο και στη λιακάδα. Δεν έχει περάσει ώρα από το μεσημεριανό διάλειμμα. Επομένως, έχω ακόμα χρόνο μέχρι το επόμενο τηλεφώνημα του Ντέιβιντ και θέλω να χαρώ το ότι δεν έχω τίποτε να κάνω πέρα από το να απολαύσω αυτό το θαυμάσιο συναίσθημα, να σκεφτώ και να καταστρώσω σχέδια. Ξέρω ότι η Λουίζ δε θα πει στον

Ντέιβιντ για τη συνάντησή μας. Δεν είναι τέτοιος άνθρωπος. Κι επίσης ξέρει πως δε θα εξυτηρετούσε καμιά μας.

Ήταν τόσο εύκολο να τη συναντήσω, χάρη στον χάρτη που έφερε ο Ντέιβιντ στο σπίτι από τη δουλειά, που ολοφάνερα τον είχε επεξεργαστεί με τη βοήθειά της, πατώντας στις γνώσεις της. Παρατηρούσα τον χώρο όση ώρα κινούμασταν με το αυτοκίνητο στην περιοχή το απόγευμα της Κυριακής, περνώντας από όλες τις τοποθεσίες που έδειχνε ο χάρτης, έβλεπα τον τρόπο που τα ακριβά καταστήματα σταδιακά παραχωρούσαν τη θέση τους στα φτηνά κι έπειτα σε μαγαζιά κλειστά από καιρό, σε απόσταση λίγων μόλις δρόμων. Είδα τις υπόγειες διαβάσεις από όπου κανείς φρόνιμος άνθρωπος δε θα περνούσε, μια και ήταν στέκια ναρκομανών. Πρόσεξα το συγκρότημα των απαίσιων εργατικών κατοικιών, σε απόσταση μόλις δύο τριών χιλιομέτρων από το θαυμάσιο σπίτι μας. Και είδα επίσης το δημοτικό σχολείο με τα πολύχρωμα λουλούδια ζωγραφισμένα στους τοίχους. Διάβασα τη σημείωση που είχε κρατήσει ο Ντέιβιντ δίπλα σε αυτή την τοποθεσία.

Από εκεί και μετά, ήταν απλούστατο.

Δύο άγνωστες που έπεσαν η μία πάνω στην άλλη.

Η Λουίζ δεν υποψιάστηκε το παραμικρό.

ΘΝτέιβιντ είχε τουλάχιστον δέκα λεπτά που περίμενε στο τηλέφωνο μέχρι να τη βρουν, σκαρφαλωμένη ψηλά σε ένα δέντρο δίπλα στη λίμνη, σκασμένη στα γέλια, συντροφιά με τον Ρομπ. Στο τροφαντό πρόσωπο της νοσοκόμας Μάρτζορι αποτυπώνεται ανάγλυφα η φρίκη καθώς έρχεται αντιμέτωπη με την ανέμελη ισορροπία τους πάνω στα κλαδιά και τους φωνάζει να κατεβούν αυτοστιγμεί. Η Αντέλ δε χρειάζεται την παραμικρή ενθάρρυνση –η καρδιά της σκιστά στη σκέψη πως θα μιλήσει με τον Ντέιβιντ–, όμως ο Ρομπ μουρμουρίζει κάποιο σχόλιο για το τι θα πει η ασφαλιστική έτσι κι αρχίζουν οι πελάτες να γκρεμοτσακίζονται από τα δέντρα, προτού καμωθεί ότι γλιστρά από το τραχύ, χοντρό κλαδί, με αποτέλεσμα η Μάρτζορι να μπηξει μια τσιρίδα η οποία καθόλου δε συνάδει με το ήρεμο περιβάλλον που προκρίνει η διεύθυνση του Γουέσπλαντς. Γελάνε με την αντίδρασή της, σαν δυο άτακτα σχολειαρόπαιδα, όμως η Αντέλ ήδη κατεβαίνει πρόθυμα και δεν τη νοιάζει που γδέρνει το στομάχι της καθώς το μπλουζάκι της ανασηκώνεται. Διασχίζει τρέχοντας το γκαζόν και μπαίνει στο σπίτι, ορμώντας βολίδα στους διαδρόμους. Το πρόσωπό της είναι ξανααμμένο και τα μάτια της λαμπυρίζουν. Ο Ντέιβιντ περιμένει. Αισθάνεται σαν να

έχει περάσει ένας αιώνας από το τελευταίο του τηλεφώνημα.

Δεν επιτρέπονται κινητά στο κέντρο, η επικοινωνία με τον έξω κόσμο πρέπει να ελέγχεται, κι άλλωστε το πιθανότερο είναι πως εκεί πέρα δεν έχει σήμα, όμως ο Ντέιβιντ είναι οργανωμένος και τηλεφωνεί τακτικά. Αυτή την εβδομάδα όμως πέρασε ξανά από το νοσοκομείο για το χέρι του. Όπως φτάνει η Αντέλ στο μικρό γραφείο και κάνει να πιάσει το παλιό τηλέφωνο που κρέμεται από τον τοίχο, το ρολόι που ο Ντέιβιντ δεν μπορεί να φορέσει κρέμεται από τον καρπό της σαν παχύ βραχιόλι. Είναι υπερβολικά μεγάλο και αρρενωπό για εκείνη, όμως δεν τη νοιάζει. Φορώντας το ρολόι, αισθάνεται σαν να είναι κι αυτός μαζί της.

«Γεια!» λέει λαχανιασμένη, όπως παραμερίζει τα μαλλιά που έχουν πέσει στο πρόσωπό της.

«Πού ήσουν;» τη ρωτάει. Η σύνδεση δεν είναι καλή, ακούγεται σαν να είναι κάπου πολύ μακριά. «Είχα αρχίσει να ανησυχώ μήπως το έσκασες». Το κάνει να ακούγεται σαν αστείο, όμως κάτω από την επιφάνεια υποβόσκει μια ανησυχία. Εκείνη γελάει και διακρίνει την έκπληξή του στον τρόπο που παίρνει μια κοφτή ανάσα από την άλλη άκρη της γραμμής. Δεν είχε γελάσει από τότε που συνέβη αυτό.

«Σαχλέ», του λέει. «Πού θα πήγαινα αν το έσκaga από εδώ; Τριγύρω έχει μονάχα βάλτους. Κι έχουμε δει τον Αμερικανό Λυκάνθρωπο στο Λονδίνο, θυμάσαι; Σιγά μην πάω να περιπλανηθώ μόνη μου σε εκείνη την ερημιά. Ποιος ξέρει τι κυκλοφορεί εκεί έξω. Πώς ήταν στο νοσοκομείο;» ρωτάει. «Θα σου κάνουν μεταμόσχευση δέρματος;»

«Έτσι λένε. Εγώ, μια φορά, δεν πονάω. Κυρίως στις άκρες με ενοχλούσε, κι εκεί η περιοχή έχει ηρεμήσει πολύ. Μην ανησυχείς για μένα. Εσύ κοίταξε να νιώσεις καλύτερα και να γυρίσεις στο σπίτι. Μου λείπεις. Μπορούμε να κάνουμε μια καινούργια αρχή. Κάπου αλλού, μακριά, αν θες».

«Παντρεμένοι», προσθέτει εκείνη χαμογελώντας. «Ας το

κάνουμε όσο πιο σύντομα γίνεται». Όπως λέει κι ο Ρομπ άλλωστε, γιατί να μην είναι ευτυχισμένη; Γιατί να νιώθει άσχημα επειδή μπορούσε να αισθανθεί ευτυχία; *Δε γίνεται να αρραβωνιαστείς στα δεκαεπτά σου*, της είχε πει ο πατέρας της. *Δεν ξέρεις τι θέλεις από τη ζωή σε αυτή την ηλικία. Άσε που κι αυτός είναι πολύ μεγάλος. Τι σόι εικοσιδύαχρονος θέλει να έχει σχέσεις με μια έφηβη;*

Ο πατέρας της έκανε λάθος όμως. Η Αντέλ ήθελε τον Ντέιβιντ από όταν θυμόταν τον εαυτό της. Τα πάντα βρισκονταν εκεί, μέσα στα δυο γαλανά του μάτια, από τη στιγμή που τα αντίκρισε για πρώτη φορά. Η μητέρα της δεν είχε πολλά να πει, αρκέστηκε να σχολιάσει πως το κτήμα κινδυνεύει με κατάρρευση εξαιτίας του μέθυσου πατέρα του που κατάφερε να τα κάνει μαντάρα, κι η μάνα είναι τελείως απούσα, ο νεαρός θα μείνει αδέκαρος. Η οικογένειά του δεν ήταν «σόι». Υπήρχαν ένα σωρό τρόποι να πει *δεν είναι κατάλληλος για το τέλειο κοριτσάκι μας* χωρίς να το θέσει έτσι ακριβώς. Κι ίσως όλα αυτά που είχε πει η μητέρα της να ήταν αλήθεια, όμως η Αντέλ ξέρεי πως δεν έχουν καμία σχέση με αυτό που είναι πραγματικά ο Ντέιβιντ. Ποτέ δεν είχαν σχέση.

Τον αγαπούσε από όταν ήταν οκτώ χρόνων κοριτσάκι κι έπαιζε στα λιβάδια και τον έβλεπε να εργάζεται, κι εξακολουθεί να τον αγαπάει και τώρα. Θα σπουδάσει γιατρός. Δε χρειάζεται να ανησυχεί πια για τα φοιτητικά του δάνεια. Θα γίνει άντρας της, κι εκείνη έχει κληρονομήσει τα πάντα. Οι διαφωνίες των γονιών της πλέον δεν έχουν καμία σημασία κι η Αντέλ δε θα επιτρέψει στον εαυτό της να αισθάνεται τύψεις. Οι γονείς της δεν είναι πια εδώ και, όπως λέει ο Ρομπ, το να εύχεται να είχε χαθεί μαζί τους δεν πρόκειται να αλλάξει κάτι. Η μόνη λύση είναι να προχωρήσει.

«Ακούγεται καλά. Καλύτερα». Ακούγεται μπερδεμένος. Κάπως επιφυλακτικός, σαν να μην πείθεται τελείως από αυτή τη φαινομενικά θεαματική βελτίωση της διάθεσής της, και αυ-

τό δεν είναι παράξενο. Μετά βίας τού είχε μιλήσει την προηγούμενη φορά που τηλεφώνησε, όμως αυτό ήταν πριν από δέκα ημέρες και στο μεταξύ έχουν αλλάξει πολλά.

«Αισθάνομαι καλύτερα», του λέει. «Νομίζω πως είχες δίκιο. Αυτό το μέρος θα μου κάνει καλό. Α, ναι», προσθέτει, σχεδόν σαν υστερόγραφο, «απέκτησα έναν φίλο. Τον λένε Ρομπ. Είναι στην ηλικία μου. Έχει πολύ γούστο, με κάνει να γελάω συνέχεια με τους ανθρώπους εδώ. Νομίζω ότι αλληλοβοηθιόμαστε». Ακούγεται κατενθουσιασμένη, μα δεν μπορεί να το αποφύγει. Ταυτόχρονα αισθάνεται κάπως νευρική. Λες και, ύστερα από όσα συνέβησαν, η φιλία της με τον Ρομπ αποτελεί κατά κάποιον τρόπο προδοσία απέναντι στον Ντέιβιντ. Πράγμα σαχλό, πέρα για πέρα, καθώς πρόκειται για κάτι το εντελώς διαφορετικό. Το ότι αγαπά τον Ντέιβιντ δε σημαίνει ότι δεν μπορεί να συμπαθεί τον Ρομπ. «Θα πρέπει να τον γνωρίσεις κάποια στιγμή. Πιστεύω πως κι εσύ θα τον βρεις πολύ συμπαθητικό».

ANTEA

Εχω περισσότερη ενέργεια μετά το απογευματινό του τηλεφώνημα. Ενημερώνει ότι θα αργήσει να επιστρέψει στο σπίτι. Έχει να συναντήσει τους εκπροσώπους δύο φιλανθρωπικών οργανώσεων, μέσω των οποίων μπορεί να βοηθήσει ορισμένους ασθενείς που επιχειρούν να επανέλθουν μέσω κοινοτικών προγραμμάτων απεξάρτησης.

Μουρμουρίζω όλα τα σωστά πράγματα, σε απάντηση των αμύχανων, σπαστών προτάσεων του, όμως μέσα μου συλλογίζομαι τι ακριβώς θα σκεφτούν αυτοί οι πάμφτωχοι ναρκομανείς που κατοικούν σε λερές εργατικές κατοικίες βλέποντας τον Ντίβιντ –το δήθεν μεσοαστικό παρουσιαστικό που εργάστηκε τόσο σκληρά να αποκτήσει όταν φοιτούσε στην ιατρική τώρα έχει ποτίσει την επιδερμίδα του σαν λεκές– να εμφανίζεται εκεί για να συζητήσει διεξοδικά τα προβλήματά τους. Μόνο να φανταστώ μπορώ τα γέλια σε βάρος του όταν θα έχει φύγει. Σε κάθε περίπτωση, αφού έχει διάθεση να αυτομαστιγωθεί, δικαίωμά του, κι άλλωστε αυτό εξυπηρετεί τα σχέδιά μου. Έχω σχέδια πλέον. Αυτή η συνειδητοποίηση κάνει το στομάχι μου να πεταρίζει.

Για μια στιγμή, σχεδόν τον λυπάμαι, όμως ύστερα θυμάμαι πως ίσως και να μη λέει καν την αλήθεια. Ίσως να χτίζει άλλοθι ώστε να πάει να μεθύσει ή να συναντήσει κάποια

γυναίκα ή ποιος ξέρει τι άλλο. Δε θα ήταν η πρώτη φορά, κι ας πάνε τα καινούργια ξεκινήματα να κουρεύονται. Είχε κι άλλοτε μυστικά από μένα. Δεν προλαβαίνω να εξακριβώσω τι κάνει. Όχι σήμερα τουλάχιστον. Το μυαλό μου είναι τόσο ενθουσιασμένο, τόσο κολλημένο σε άλλα πράγματα.

Του λέω ότι διάλεξα κάποια χρώματα για την κρεβατοκάμαρα και ότι νομίζω πως θα του αρέσουν. Προσποιείται ότι τον ενδιαφέρει. Του λέω ότι πήρα τα χάπια μου, για να τον απαλλάξω από την ανάγκη να ρωτήσει. Νομίζω πως, αν μπορούσε, θα ερχόταν σίτι για να με παρακολουθεί να τα καταπίνω, όμως τώρα δεν έχει άλλη επιλογή από το να δεχτεί το ψέμα μου ως αλήθεια. Με θέλει συνεργάσιμη. Ευχαριστήθηκα τις λιγοστές ημέρες που περάσαμε σε μια κατάσταση σχετικής ικανοποίησης, όμως αυτό δεν μπορεί να διαρκέσει. Όχι αν θέλω να σώσω την αγάπη μας. Όμως για την ώρα παίζω τον ρόλο μου. Φροντίζω ορισμένα πράγματα. Απλώς χρειάζεται να φανώ γενναία. Το έχω κάνει κι άλλοτε. Μπορώ να το κάνω ξανά.

Μόλις τελειώνει το τηλεφώνημα, επιστρέφω στην κρεβατοκάμαρα και απλώνω παχύτερες και μακρύτερες γραμμές χρώματος στον τοίχο του υπνοδωματίου. Το φως του ήλιου πέφτει επάνω τους, κι από την άλλη άκρη του δωματίου θυμίζει όλα τα χρώματα του δάσους. Φύλλα, οπωσδήποτε. Ίσως έπρεπε να έχω αγοράσει και μερικά ανοιχτά καφέ, και κίτρινα, όμως τώρα είναι πολύ αργά. Θα αρκεστώ στα πράσινα. Κοιτάζω τον τοίχο και σκέφτομαι φύλλα και δέντρα, το ίδιο θα σκεφτεί κι εκείνος. Νομίζω πως ίσως να είναι το μόνο που σκέφτεται. Βλέπει το δέντρο και χάνει το δάσος.

Πλένω τα χέρια μου, απομακρύνοντας τις ενοχλητικές ξεραμένες στάλες που έχουν κολλήσει στην επιδερμίδα μου, και ύστερα κατεβαίνω στο κελάρι. Οι άνθρωποι της μεταφορικής, ακολουθώντας τις οδηγίες του Ντέιβιντ, κατέβασαν κάποιες κούτες κατευθείαν εδώ. Δε με ρώτησε πού τις ήθελα, όμως ξέρει πως δε θα με ενδιέφερε. Όχι πραγματικά. Το πα-

ρελθόν ανήκει στο παρελθόν. Ποιος ο λόγος να το φέρνουμε διαρκώς στην επιφάνεια; Έχω χρόνια να κοιτάξω τι περιέχουν αυτές οι κούτες.

Κάνει ψύχρα κάτω από το έδαφος, μακριά από τα παράθυρα και το φως του ήλιου, και ένας ορφανός κίτρινος γλόμπος φέγγει από πάνω μου καθώς ψάχνω τις κούτες προσπαθώντας να εντοπίσω τη σωστή. Κανείς δε νοιάζεται για την όψη των κελαριών. Η βρομιά και τα χρώματα πάνω στους γυμνούς τοίχους κατά κάποιον τρόπο αποκαλύπτουν ειλικρινέστερα την ψυχή ενός σπιτιού.

Κινούμαι προσεκτικά, καθώς δε θέλω να σκονίσω τα ρούχα μου. Δυο τρεις στάλες χρώματος δεν πειράζουν, όμως οι σκόνες θα δημιουργούσαν απορίες. Ο Ντέιβιντ ξέρει πως δε μου αρέσει η βρομιά στο σπίτι. Δε θέλω να με ρωτήσει πού βρέθηκαν οι σκόνες. Δε θέλω να του πω περισσότερα ψέματα από όσα είμαι υποχρεωμένη. Τον αγαπώ.

Εντοπίζω αυτό που έψαχνα στον νοτισμένο τοίχο στο βάθος, εκεί όπου δυσκολεύεται να φτάσει το ωχρό φως. Μια στοίβα τεσσάρων χαρτοκιβωτίων, πιο φθαρμένων σε σχέση με το φωτεινότερο καφέ των υπόλοιπων που βρίσκονται τριγύρω τους εδώ κάτω –διάφορα βιβλία, παλιοί φάκελοι, τέτοια πράγματα– κουβαλούν πολύ περισσότερη ιστορία μέσα στις τσαλακωμένες, πετσιακαρισμένες πλευρές τους. Αυτές οι κούτες είναι παλιές, τίποτε μέσα τους δεν ξεπακετάρεται ποτέ, και το χαρτόνι τους είναι παχύτερο και πιο ανθεκτικό. Στιβαρές κούτες, για να κρύβουν μέσα τους τα απομεινάρια κάποιων ζωών. Ό,τι διασώθηκε από την πέρυγα του σπιτιού που κατέστρεψε η φωτιά.

Κατεβάζω προσεκτικά την πρώτη στο έδαφος και ρίχνω μια ματιά μέσα. Ασημένια κηροπήγια, αν δεν κάνω λάθος. Κάποια κατσαρολικά. Μια ντελικάτη μπιζουτιέρα. Συνεχίζω. Μου παίρνει κάποια ώρα μέχρι να βρω αυτό που ψάχνω. Είναι κρυμμένο ανάμεσα σε διάφορες φωτογραφίες και λευκώματα, καθώς και σε βιβλία τα οποία γλίτωσαν από τις φλό-

γες, όμως εξακολουθούν να κουβαλούν την οσμή του καψαλίσματος. Δε μυρίζουν καπνό. Ο καπνός είναι μια ευχάριστη μυρωδιά. Αναδίνουν την οσμή κάτι κατεστραμμένου· μαυρισμένου και πικρού. Προσπερνώ τις σκόρπιες φωτογραφίες που πέφτουν ανάμεσα από τα χέρια μου, όμως σε μία από αυτές διακρίνω φευγαλέα το πρόσωπό μου· πιο γεμάτο, νεανικά λαμπερό και χαμογελαστό. Πρέπει να ήμουν γύρω στα δεκαπέντε. Είναι το πρόσωπο μιας ξένης. Το προσπερνώ και επικεντρώνομαι στην έρευνά μου. Κάπου εδώ μέσα είναι αυτό που γυρεύω. Το έκρυψα εκεί που ήμουν, βέβαιη πως ο Ντίβιντ δε θα έψαχνε ανάμεσα σε αυτά τα κειμήλια που ξέρει πως ανήκουν αποκλειστικά σε μένα.

Το βρίσκω στον πάτο της κούτας, κάτω από όλα εκείνα τα άχρηστα πράγματα, άθικτο. Το παλιό σημειωματάριο. Τα κόλπα του επαγγέλματος, τρόπον τινά. Είναι λεπτό –έσκισα τις τελευταίες σελίδες πριν από χρόνια, γιατί ορισμένα πράγματα καλό είναι να μένουν μυστικά–, όμως δε διαλύθηκε. Κρατάω την ανάσα μου καθώς το ανοίγω, και οι υπόλοιπες σελίδες είναι δροσερές και ελαφρώς σκεβρωμένες από τα χρόνια που έχουν περάσει στα σκοτάδια και στην υγρασία, έτσι που έχουν αποκτήσει μια υφή σαν φθινοπωρινά φύλλα. Ο γραφικός χαρακτήρας στην πρώτη σελίδα είναι προσεκτικός –μετρημένος και υπογραμμισμένος. Οδηγίες από μια άλλη ζωή.

Τσιμπιέμαι και λέω ΕΙΜΑΙ ΕΔΩ ανά μία ώρα.

Καθώς τις κοιτάζω, αισθάνομαι λες κι αυτές οι λέξεις γράφτηκαν πριν από μερικές στιγμές και μας θυμάμαι να καθόμαστε κάτω από το δέντρο, το αεράκι είναι εξάίσιο και στη λίμνη σχηματίζονται μικρά κύματα. Είναι μια εικόνα ζωντανή και παρούσα, όχι μια ανάμνηση πριν από μία δεκαετία, κι ένας παράξενος, οξύς πόνος περτονιάζει το στομάχι μου. Παίρνω βαθιά ανάσα και τον καταστέλλω.

Ξαναβάζω τα βιβλία ακριβώς όπως τα βρήκα και παίρνω το σημειωματάριο επάνω, κρατώντας το λες και είναι κάποιο

εύθραυστο, πανάρχαιο κείμενο το οποίο μπορεί και να σκορπίσει μέσα στα χέρια μου μόλις το αγγίξει το φως, κι όχι ένα φτηνό τετράδιο ασκήσεων που φύλαξα από το Γουέστλαντς πριν από τόσα χρόνια. Το κρύβω στη θήκη με το φερμουάρ, στην εξωτερική πλευρά της τσάντας που παίρνω στο γυμναστήριο, εκεί όπου δε θα το πάρει κάποιο μάτι.

Είναι αυτό που χρειάζεται η Λουίζ. Δε βλέπω την ώρα να το μοιραστώ μαζί της. Η Λουίζ είναι το μυστικό μου, και σύντομα θα έχουμε το δικό μας μυστικό.

Τελικά, δεν αργεί πολύ να επιστρέψει, διασχίζει το κατώφλι στις επτά και πέντε. Με την κουζίνα να κατακλύζεται από μυρωδιές φαγητών –πέρασα την ώρα που τον περιμένα ετοιμάζοντας ένα υπέροχο ταϊλανδέζικο κάρι–, τον ανεβάζω στον επάνω όροφο για να δει τα χρώματα στην κρεβατοκάμαρα.

«Πώς σου φαίνονται;» ρωτάω. «Δεν μπορώ να αποφασίσω ανάμεσα στο *Καλοκαιρινές Φυλλωσιές* στα αριστερά και στο *Βεραμάν του Δάσους* στα δεξιά». Κανένα από τα δύο ονόματα δεν είναι το κανονικό, όμως αυτός δε θα το καταλάβει. Τα σκαρφίστηκα επιτόπου. Ίσως να ήταν υπερβολικό, να παρασύρθηκα από τον ενθουσιασμό μου. Άλλωστε δεν είμαι καν σίγουρη ότι με ακούει. Κοιτάζει τις λωρίδες που λαμπυρίζουν στο φως του ήλιου που χάνεται. Μπορεί να διακρίνει μέσα τους ό,τι κι εγώ.

«Γιατί αυτά τα χρώματα;» ρωτάει. Η φωνή του είναι άτονη. Επίπεδη. Άψυχη. Γυρίζει να με κοιτάξει και τα βλέπω όλα στο ψυχρό βλέμμα του. Όλα αυτά που στέκουν εμπόδιο ανάμεσά μας.

Ωραία, σκέφτομαι, καθώς ετοιμάζομαι να αναμετρηθώ με το οργισμένο ξέσπασμα ή τη βουβαμάρα που θα ακολουθήσει, καθώς προετοιμάζω μικρές μπηχτές για να αμυνθώ.

Και τώρα ξεκινάμε.

Δύο μπορούν να κρατήσουν
ένα μυστικό εφόσον ο ένας είναι νεκρός.

Ο Ντέιβιντ κι η Αντέλ φαντάζουν το ιδανικό ζευγάρι. Εκείνος επιτυχημένος ψυχίατρος, εκείνη η όμορφη σύζυγος που τον λατρεύει. Γιατί, όμως, την ελέγχει τόσο; Και γιατί εκείνη κρύβει τόσο πολλά;

Καθώς η Λουίζ, η νέα γραμματέας του Ντέιβιντ, έρχεται όλο και πιο κοντά στο ζευγάρι, καταλήγει με περισσότερα ερωτήματα παρά απαντήσεις. Το μόνο απολύτως ξεκάθαρο είναι ότι κάτι δεν πάει καθόλου καλά σ' αυτό τον γάμο. Αλλά ούτε που της περνάει από το μυαλό τι μπορεί να είναι αυτό το «κάτι» και πού μπορεί να φτάσει κανείς για να προστατεύσει τα μυστικά του.



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1916-9



ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17948

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ